

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce J. S., IČO: X

zastoupeného advokátem Mgr. Ing. Janem Boučkem
se sídlem Opatovická 1659/4, 110 00 Praha

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha

o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 6. 6. 2019 č.j. 61/2018-190-TAXI/3
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 6. 6. 2019, č. j. 61/2018-190-TAXI/3 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný k odvolání žalobce částečně změnil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 6. 2018, č. j. MHMP 893772/2018 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) tak, že i) podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu se ve výroku A) prvostupňového rozhodnutí slova „porušil § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě“ (dále jen „zákon o silniční dopravě“) nahrazují slovy „porušil § 9 odst. 2 písm. a) bod 2 zákona o silniční dopravě“; ii) podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu se část výroku A) prvostupňového rozhodnutí, kterým byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 35 odst. 2 písm. m) zákona o silniční dopravě, kterého se žalobce dopustil tím, že

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

v rozporu s § 21 odst. 3 písm. b) zákona o silniční dopravě nezajistil, aby dne 27. října 2017 při provozování taxislužby vozidlem Škoda Superb, SPZ: X, na trase Štěpánská 40, Praha – Za Brumlovkou 5, Praha, v čase od 9:45 do 9:54 hod, bylo toto vozidlo vybaveno aktuálním výpisem z evidence vozidel taxislužby, ruší a řízení v této věci se zastavuje; iii) podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu se ve výroku A) prvostupňového rozhodnutí slova „v rozporu s § 21 odst. 3 písm. b) bod 1 a 2 nezajistil“ nahrazují slovy „v rozporu s § 21 odst. 3 písm. d) bod 1 a 2 nezajistil“; iv) podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu se ve výroku B) prvostupňového rozhodnutí slova „ve výši 70 000 Kč, slovy sedmdesátisíkorunčeských“ nahrazují slovy „ve výši 67 000 Kč, slovy šedesátisíkorunčeských“ a výrokem v) podle ustanovení § 90 odst. 5 věty druhé správního řádu prvostupňové rozhodnutí ve zbytku potvrdil.

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce jako dopravce shledán vinným z přestupků:
- (i.) podle § 35 odst. 1 písm. e) zákona o silniční dopravě, kterého se dopustil tím, že dne 27. 10. 2017 při provozování taxislužby vozidlem taxislužby Škoda Superb, SPZ: X, na trase z ulice Štěpánská 40 v Praze do ulice Za Brumlovkou 5 v Praze v čase 09:45 – 09:54 hodin, neměl řádně označené vozidlo, neboť uvedené vozidlo taxislužby nebylo označeno střešní svítilnou žluté barvy s nápisem TAXI na její přední a zadní straně a jménem a příjmením dopravce, umístěným na vozidle tak, aby měl cestující možnost seznámit se s tímto údajem před jednáním o přepravě s řidičem taxislužby, jak ukládá § 21 odst. 3 písm. c) bod 1, 2 zákona o silniční dopravě;
 - (ii.) podle § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě, kterého se dopustil tím, že porušil § 9 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě, neboť jako podnikatel v silniční dopravě nezajistil, aby ve vozidle Škoda Superb, SPZ: X, používaném k podnikání, byl při jeho provozu dne 27. 10. 2017 na trase z ulice Štěpánská 40 v Praze do ulice Za Brumlovkou 5 v Praze v čase 09:45 – 09:54 hodin, doklad o oprávnění k podnikání, nebo jeho kopie;
 - (iii.) podle § 35 odst. 2 písm. m) zákona o silniční dopravě, kterého se dopustil tím, že jako dopravce, který provozuje taxislužbu vozidlem taxislužby, v rozporu s § 21 odst. 3 písm. b) zákona o silniční dopravě nezajistil, aby dne 27. října 2017 při provozování taxislužby vozidlem taxislužby Škoda Superb, SPZ: X, na trase z ulice Štěpánská 40 v Praze do ulice Za Brumlovkou 5 v Praze v čase 09:45 – 09:54 hodin, bylo toto vozidlo taxislužby vybaveno aktuálním výpisem z evidence vozidel taxislužby;
 - (iv.) podle § 35 odst. 2 písm. n) zákona o silniční dopravě, kterého se dopustil tím, že jako dopravce, který provozuje taxislužbu vozidlem taxislužby, v rozporu s § 21 odst. 3 písm. b) bod 1, 2 nezajistil, aby dne 27. října 2017 při provozování taxislužby vozidlem taxislužby Škoda Superb, SPZ: X, na trase z ulice Štěpánská 40 v Praze do ulice Za Brumlovkou 5 v Praze v čase 09:45 – 09:54 hodin, bylo uvedené vozidlo taxislužby vybaveno měřicí sestavou taxametru splňující požadavky zvláštního právního předpisu, kterým je zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, jejíž součástí je taxametr, měřicí převodník ujeté vzdálenosti, paměťová jednotka a tiskárna (dále jen „taxametr“) a knihou taxametru.
 - (v.) Správní orgán I. stupně uložil žalobci za naplnění skutkové podstaty shora uvedených přestupků podle § 35 odst. 6 písm. a), b) zákona o silniční dopravě a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) pokutu ve výši 70 000 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejdříve zrekapituloval předchozí průběh řízení a jemu předcházející kontroly a shrnul závěry uvedené v prvostupňovém rozhodnutí. Konstatoval, že předmětné řízení o přestupku není vedeno pro porušení povinnosti stanovené v § 21 d odst. 4 písm. b) zákona o silniční dopravě, který spočívá v povinnosti řidiče vozidla taxislužby, které je vybaveno taxametrem, při výkonu práce řidiče taxislužby ihned po ukončení přepravy pořídit jako výstup z tiskárny taxamtru záznam o přepravě obsahující předepsané náležitosti. Předmětné řízení je vedeno s dopravcem (žalobcem) mj. z důvodu, že vozidlo, jímž byla poskytnuta přeprava, nebylo v době poskytnutí přepravy vybaveno taxametrem.
4. Žalovaný vyhověl odvolání žalobce v části, kde uvedl, že nebyla porušena povinnost stanovená v § 21 odst. 3 písm. b) zákona o silniční dopravě, neboť žalobce řádně předložil výpis z evidence vozidel taxislužby se zařazením vozidla bez taxamtru. Ze strany žalobce tedy nedošlo k porušení povinnosti stanovené § 21 odst. 3 písm. b) zákona o silniční dopravě, a proto žalovaný přistoupil ke zrušení části výroku A) prvostupňového rozhodnutí a zastavení řízení v dané věci a k následné moderaci pokuty.
5. Dále uvedl, že ačkoli žalobce v odvolání nenamítal nepřesné definování povinnosti správním orgánem I. stupně, jež byla absencí výpisu z živnostenského rejstříku nebo jeho kopie ve vozidle porušena, přistoupil žalovaný současně ke zpřesnění povinnosti žalobce definované § 9 odst. 2 písm. a) bod 2 zákona o silniční dopravě, jež definuje povinnost podnikatele v silniční dopravě zajistit, aby v každém vozidle používaném v podnikání byl při jeho provozu doklad o oprávnění k podnikání nebo jeho kopie. Žalovaný dále přistoupil k opravě písařské chyby, kdy správní orgán I. stupně označil povinnost dopravce, který provozuje taxislužbu vozidlem taxislužby, zajistit, aby při provozování taxislužby bylo vozidlo taxislužby vybaveno taxametrem a knihou taxamtru, za povinnosti stanovené § 21 odst. 3 písm. b) body 1, 2 zákona o silniční dopravě, když tyto povinnosti jsou stanoveny § 21 odst. 3 písm. d) bod 1, 2 zákona o silniční dopravě. Porušení této povinnosti bylo beze vší pochybnosti správním orgánem I. stupně řádně popsáno, kdy vozidlo při provozování taxislužby nebylo při předmětné přepravě vybaveno taxametrem a knihou taxamtru, a správnímu orgánu I. stupně nevznikla pochybnost, co je předmětem řízení. Žalovaný neshledal, že by tyto vady měly za následek nezákonnost rozhodnutí nebo řízení, neboť následkem těchto nesprávností nedošlo k omezení procesních práv žalobce, který na tyto vady nepoukázal ani v průběhu řízení, ani v odvolání.
6. Odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 5. 11. 2018, sp. zn. III ÚS 4072/17, který shledal úvahu Vrchního soudu v Olomouci uvedenou v rozsudku ze dne 27. 9. 2017, č. j. 7 Cmo 185/2017-5017, že provozování taxislužby bez dodržování pravidel pro taxislužbu není provozování taxislužby, ale jinou službou v oblasti dopravy, za vadnou. Zákon o silniční dopravě definuje jednotlivé druhy dopravy. Na konkrétní dopravu je nutné hledět optikou zákona a podřadit ji pod určitý druh dopravy. Osobními vozidly s obsaditelností do 9 osob lze vykonávat linkovou osobní dopravu, která se vyznačuje výstupem a nástupem cestujících na předem stanovených zastávkách, mezinárodní kyvadlovou dopravu, v mezinárodní dopravě také příležitostnou osobní silniční dopravu, kterou se na základě předchozí objednávky zajišťuje přeprava osob včetně jejich zavazadel vozidly určenými k přepravě nejvýše 9 osob včetně řidiče, a ve vnitrostátní dopravě také taxislužbu. V daném případě není sporu o druhu provozované dopravy, neboť žalobce byl držitelem koncese na provozování silniční motorové dopravy – osobní provozovaná vozidly určenými pro

přepravu nejvýše 9 osob včetně řidiče, vozidlo bylo evidováno jako vozidlo taxislužby a současně řidič, který je současně dopravcem, byl držitelem oprávnění řidiče taxislužby a úspěšně vykonal zkoušku řidiče taxislužby bez taxametru. Každá přeprava formou taxislužby je poskytována na základě předchozí smlouvy. Tato smlouva může být buď písemná ve smyslu § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, nebo ústní u klasické taxislužby.

7. Institut přepravy na základě předchozí písemné smlouvy ve smyslu § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě umožňuje výjimku z povinného označení a vybavení vozidla oproti klasické taxislužbě, kdy je zákonem o silniční dopravě umožněno dopravci a zákazníkovi dojednat si v časovém odstupu podmínky přepravy. Z důvodu zamezení zneužívání tohoto režimu byla stanovena povinně písemná forma smlouvy a její povinné náležitosti, jako údaj o přepravovaných osobách, datu a trase přepravy, ceně za přepravu nebo způsobu jejího určení, přičemž smlouva musí splňovat další obecné náležitosti, neboť podle občanského práva z ní musí být zřejmé, kdo jsou dotčené smluvní strany a kdo smlouvu uzavřel. Pokud dopravce hodlá poskytovat přepravy výhradně na základě takovýchto předchozích písemných smluv, je mu umožněno nevybavit své vozidlo taxametrem a nahlásit tuto skutečnost při zapsání předmětného vozidla do evidence vozidel taxislužby. Tento úkon při evidenci vozidla má povahu prohlášení. V případě, že dopravce nedodrží zákonem stanovenou podmínku provozování daným vozidlem taxislužbu výhradně na základě předem uzavřených písemných smluv obsahujících vymezené náležitosti, nejsou dány předpoklady pro postup podle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě a vozidlo musí být označeno a vybaveno jako vozidlo „klasické“ taxislužby. Tímto ustanovením je také stanovena povinnost dopravce zajistit v předmětný den vybavení daného vozidla, kterým budou přepravy realizovány, smlouvami nebo jejich kopiemi. V případě kontroly musí být kontrolnímu pracovníku předloženy všechny smlouvy, na jejichž základě v den kontroly byla nebo bude prováděna přeprava.
8. Výjimka podle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě z povinnosti provozovatelů „klasické“ taxislužby byla zamýšlena především pro situace, u nichž nezávisí cena na ujeté vzdálenosti a jedná se o přepravu domluvenou předem. Míří hlavně na situace pronájmu luxusních vozidel na předem požádané příležitosti, kdy si dopravce a zákazník písemně a v časovém odstupu dojednávají podmínky přepravy při dodržení povinných náležitostí smlouvy, formy smlouvy a doby uzavření smlouvy, přičemž musí být zřejmé, kdo jsou dotčené smluvní strany a kdo smlouvu uzavřel. Uber naopak ze své povahy funguje jako běžný dispečink, který zprostředkovává uzavření smlouvy mezi dopravcem a cestujícím v řádu minut, ale někdy i vteřin před zahájením přepravy, a lze tedy toto období označit jako bezprostředně před přepravou. Zároveň aplikace Uber nabízí přepravy účtované podle vzdálenosti, obvyčejnými vozy, v daném případě vyšší třídy Škoda Superb. Cestujícím není známa cena jízdného, ale pouze odhadované rozpětí ceny za přepravu, jak je doloženo z objednávky přepravy a žalobce tuto skutečnost potvrdil i v odvolání. Dále není cestujícímu známa druhá smluvní strana, tj. dopravce, jenž bude požadavek na přepravu plnit, a po nastoupení do vozidla může být změněno cestujícím cílové místo, než bylo zadáno v poptávce. Cena za přepravu se následně odvíjí od výše základní sazby, sazby za přepravní vzdálenost a sazby za dobu přepravy, dále tyto částky mohou být navýšeny z důvodu vyšší četnosti poptávek po přepravě, jak je v daném případě zřejmé ze zobrazení při objednávce přepravy a z dokumentu Tvá cesta s rozpisem jízdného. Žalobce jako řidič a dopravce v jedné osobě neměl k dispozici informaci o přepravovaných osobách, kdy objednatel přepravy je označen křestním jménem „Jan“, ale cestujícími byli Mgr. D. R. a Ing. O. N.. Nejsou-li obsahové a formální náležitosti smlouvy naplněny, nejsou splněny

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

podmínky pro uplatnění výjimky a vozidlo taxislužby musí být označeno a vybaveno všemi předepsanými náležitostmi, tedy i taxametrem, střešní svítilnou a obchodním jménem dopravce.

9. Ani tvrzení o tom, že žalobce se nemohl žádným způsobem obohatit na úkor cestujících z důvodu vyplacení v jeho prospěch pouze poměrné části z částky ceny za přepravu, není v daném řízení relevantní, neboť částka zaplacená za přepravu je z povahy svého označení cenou, která je zaplacená za provedenou službu spočívající v přepravě z místa na jiné místo, přičemž jak žalobce potvrdil, je cestujícím odsouhlasen pouze předběžný odhad ceny jízdného za požadovanou přepravu. Cestujícím je tedy zaplacená částka za přepravu, a to, za jakých finančních podmínek dojde k přístupu dopravce do aplikace Uber, není rozhodující. Žalovaný také zdůraznil, že porušení cenových předpisů není předmětem řízení o porušení zákona o silniční dopravě.
10. Žalovaný souhlasil s hodnocením závažnosti a společenské nebezpečnosti jednání tak, jak jej provedl správní orgán I. stupně. Upřesnil, že cílem aplikované právní úpravy je zájem na zajištění základních podmínek ve veřejné dopravě, a to ať z hlediska bezpečnosti provozu a cestujících, práv cestujících nebo plnění daňových povinností. Závažnost jednání žalobce, kdy vozidlo nebylo označeno střešní svítilnou žluté barvy s nápisem TAXI a jménem a příjmením dopravce, je hodnoceno jako vysoké, neboť význam takového jednání úzce souvisí s tím, že motivací k protiprávnímu jednání v posuzovaném případě zjevně byla snaha používat aplikaci populární především mezi turisty k provozování taxislužby za nízkého rizika kontroly. Žalobce v tomto případě nesplnil informační povinnost vůči cestujícím, ale především nedovoleně narušil podnikatelské prostředí. Výši způsobené škody však není možné hodnotit, neboť konkrétní následky tohoto jednání jsou neměřitelné, avšak v celkovém pohledu na trh osobní přepravy v Praze jsou obrovské. Dobu trvání u tohoto deliktu nebylo možné posuzovat, neboť se jedná o delikt jednorázový.
11. Žalovaný dále konstatoval, že předmětná kontrola byla provedena 27. 10. 2017, což je dlouho před uzavřením Memoranda o porozumění mezi Českou republikou a společností Uber B. V. (dále jen „Memorandum“), kterého se žalobce dovolával. Zdůraznil, že podle Memoranda je nezbytné pro provozování taxislužby dopravci za podmínky zprostředkování přepravy společností Uber, uvedení aplikace Uber do souladu s požadavky na předchozí písemnou smlouvu. Jestliže dopravce nemůže při kontrole předložit smlouvu pro předmětnou přepravu, která splňuje podmínky předchozí písemné smlouvy podle zákona o silniční dopravě a občanského zákoníku, nese následky svého jednání, neboť provozovateli taxislužby jsou stanoveny právními předpisy povinnosti a on se ve své pozici svobodně rozhoduje a je způsobilý rozhodnout se, zda bude zajišťovat přepravní služby zprostředkované aplikací Uber.
12. K výši uložené pokuty žalovaný uvedl, že on, resp. správní orgán I. stupně je povinen zabývat se povahou a závažností daných přestupků, ale při stanovení výše pokuty v mezích maximální výše stanovené pokuty je omezen pouze zákazem uložení likvidační sankce. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012 č.j. 3 As 25/2011-68, v němž soud konstatoval, že při výši pokuty 50 000 Kč se nejedná o částku, která by mohla zásadním způsobem ovlivnit osobní a majetkové poměry provozovatele taxislužby. Tato pokuta byla uložena za jednání z roku 2004, kdy průměrná mzda byla ve výši cca 16 500 Kč. V dalším rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2015 č.j. 6 As 266/2014-41 soud neshledal pro fyzickou osobu podnikající obecně pokutu ve výši

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

100 000 Kč za jednání spáchané dne 27. 9. 2006 při provozování taxislužby v Praze za likvidační. Tato pokuta byla uložena za jednání provozovatele taxislužby v roce 2006, kdy průměrná hrubá mzda byla cca 19 000 Kč. V nyní projednávaném případě byla pokuta uložena ve výši 67 000 Kč, kdy průměrná hrubá mzda v době spáchání přestupků dosáhla 31 000 Kč. Žalovaný nepřepokládal, že by předmětná výše pokuty, která mírně překračuje dvojnásobek průměrné hrubé mzdy v období přepravy, měla pro žalobce likvidační charakter.

13. Žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně řádně zhodnotil závažnost jednání žalobce, pokud poukázal na dopad takového jednání na provozování taxislužby v Praze, kde je narušováno podnikatelské prostředí dopravci, kteří neplní či plní pouze část zákonem o silniční dopravě stanovených povinností z důvodu zvýhodnění oproti provozovatelům taxislužby dodržujícím právní předpisy upravující taxislužbu, čímž získávají výhodu na trhu oproti provozovatelům taxislužby. Tato výhoda spočívá ve snížených nákladech na provozování taxislužby, kdy není nutné pořídit si taxametr, provádět jeho pravidelné ověřování a současně nejsou dány podmínky pro vyšší četnost technické prohlídky.
14. Konstatoval, že důvodem snížení maximální výše pokuty zákonem č. 304/2017 Sb. nebylo snížení společenské nebezpečnosti projednávaného jednání žalobce, ale oprávnění správního orgánu I. stupně k ukládání pokut ve vyšší sazbě. V daném případě mohl správní orgán I. stupně uložit pokutu až ve výši 525 000 Kč, žalovaný ve věci jednoho z přestupků řízení zastavil, tudíž je možné za projednávané skutky uložit maximální pokutu ve výši 490 000 Kč, což žalovaný zohlednil při změně výše pokuty.
15. Žalovaný rovněž uvedl, že mu je úřední praxe známo, že dopravním úřadem byly za spáchané obdobné skutky ve čtvrtém čtvrtletí roku 2017 v Praze ukládány pokuty vyšší. Z uložené výše pokuty v nyní posuzované věci je zřejmé, že správní orgán I. stupně zhodnotil při ukládání pokuty polehčující okolnosti především v tom, že žalobce zajistil, aby byla při vykonávání taxislužby v pozici řidiče osoba, která je držitelem oprávnění řidiče taxislužby, čímž byl splněn požadavek zákona spočívající v prověření skutečnosti, že osoba je spolehlivá podle § 9 odst. 3 zákona o silniční dopravě a zároveň starší 21 let. Těmito podmínkami byla zákonodárci stanovena omezení pro osoby, u kterých existuje riziko zneužití svého postavení oproti cestujícím, čímž zákonodárci garantovali standard bezpečnosti pro cestující. Tím, že žalobce složil zkoušku z místopisu a znalosti právních předpisů, splnil podmínku, kterou vyžaduje hlavní město Praha a prokázal, že dobře zná město a právní předpisy týkající se provozování taxislužby, ale ani tato skutečnost mu nezabránila, aby se nedopustil nesplnění povinností, které musí splnit dopravce provozující taxislužbu.
16. V projednávaném případě nedošlo k porušení zásady, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly neodůvodněné rozdíly, a současně nelze mít za to, že výše pokuty by měla pro žalobce likvidační charakter. Uložená sankce musí pro obviněného představovat negativní důsledek jeho protiprávního jednání, neboť jedině tak může mít požadovaný represivní i výchovný účinek. Pokuta byla uložena ve výši, která je vzhledem k polehčujícím okolnostem nižší, než pokuty ukládané za porušení povinností stanovených § 9 odst. 2 písm. a) bod 2, § 21 odst. 3 písm. c) bod 1, 2 a § 21 odst. 3 písm. n) zákona o silniční dopravě v předmětném období v Praze. Částka ve výši mírně převyšující dvojnásobek průměrné hrubé mzdy v České republice pro 4. čtvrtletí roku 2017 nebyla žalovaným shledána za nepřiměřenou ani za nepředvídatelnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

II. Obsah žaloby, vyjádření žalovaného

17. V prvním žalobním bodě žalobce namítal porušení řádného dokazování v řízení před správními orgány.
18. Poukázal na to, že správní orgány vychází z předpokladu, že protokol o kontrole je nadán pravdivostí a správností. Žalobce měl za to, že protokol o kontrole je pouhým podkladem pro správní orgán k úvaze, aby případně zahájil správní řízení o přestupku, nebo nikoliv. Správní orgán podle žalobce nemůže považovat protokoly o kontrole *a priori* za pravdivé, aniž by provedl ve správním řízení řádné dokazování. Jestliže tedy správní orgán I. stupně rezignoval na výslech kontrolující osoby, pak podle žalobce zatížil takové řízení nezákonností. Není možné, aby správní orgán bez řádného dokazování konstatoval, že opak skutečností zaznamenaných v protokolu o kontrole nebyl v rámci řízení prokázán, a že skutkový stav považuje za prokázaný bez důvodných pochybností.
19. Ve druhém žalobním bodě žalobce rozporoval správnost právního posouzení skutků, kterých se měl dopustit. Správní orgány na posuzovaný případ nahlížely nesprávně jako na výkon „klasické“ taxislužby, ačkoliv žalobce má vozidlo evidované dopravním úřadem jako vozidlo bez taxametru. Žalobce se nemohl dopustit vytýkaných přestupků, neboť tak by tomu mohlo být pouze tehdy, pokud by měl vozidlo evidováno dopravním úřadem jako vozidlo taxislužby s taxametrem. Svou žalobní obranu stavěl na námitce, že se nemohl dopustit porušení zákonných ustanovení upravujících „klasickou“ taxislužbu, protože vykonával pouze přepravu na základě předchozí smlouvy podle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, a nemůže mu být tedy uložena sankce za porušení povinnosti, která se na jednání žalobce nevztahuje.
20. Dále poukázal na usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 27. 9. 2017 č. j. 7 Cmo 185/2017 - 507 a ze dne 24. 10. 2017, č. j. 7 Cmo 180/2017 - 168, z nichž explicitně vyplývá, že přeprava skrze aplikaci Uber, není „klasickou“ taxislužbou, ale jedná se o jinou smluvní službu v oblasti dopravy. Je zřejmé, že nemohlo dojít k porušení předpisů v klasické taxislužbě, a jednání žalobce je tak nutné posoudit jako přepravu na základě předchozí smlouvy, resp. smluvní přepravu ve smyslu ustanovení § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě. Žalobce posléze v souvislosti s popisem některých parametrů poskytované služby popsal důvody, které jej k tomuto závěru vedly. Poukazoval přitom mj. rovněž na možnost uzavření smlouvy ve prospěch třetího ve smyslu zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „občanský zákoník“).
21. Ve třetím žalobním bodě žalobce namítal porušení zásady *ne bis in idem*, podle níž nikdo nemůže být dvakrát potrestán pro stejný skutek.
22. Za přestupky vyplývající z porušení povinností dle zákona č. 526/1990 Sb., o cenách (dále jen „zákon o cenách“), vycházející ze stejného skutkového základu, byla žalobci rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 7. 6. 2018, č. j. MHMP 898951/2018 uložena sankce ve výši 50 000 Kč. Žalobce považuje napadené rozhodnutí, jímž byl trestán na základě stejného skutkového základu, za dvojí potrestání, neboť porušení zákona o silniční dopravě mělo být spácháno stejným skutkem žalobce. Byla tedy porušena elementární zásada trestního práva (právo nebýt souzen nebo potrestán dvakrát za týž čin), která je na ústavní úrovni zakotvena v čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).

23. Povinnost ctít uvedenou zásadu dále plyne z mezinárodních závazků České republiky, zejména z čl. 4 odst. 1 protokolu č. 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Danou zásadu je přitom i ve světle rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu třeba nepochybně vztáhnout i na řízení o přestupcích a o správních deliktech.
24. Obdobné závěry plynou také z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“). Ustanovení čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě zakazuje stíhání pro druhý „trestný čin“, pokud je tento druhý trestný čin založen na totožném či v podstatných rysech totožném skutku (*identical facts, mêmes faits*). Úmluva zapovídá stíhání pro druhý „trestný čin“, pokud je tento druhý trestný čin založen na totožném, či v podstatných rysech totožném skutku. Pojem „totožnost skutku“ je tak třeba vyložit nejen ve smyslu trestněprávním dovozovaném v České republice, ale také a především s ohledem na pojem vykládaný ESLP, který je poněkud odlišný, a to s ohledem na mezinárodně-právní povinnosti vyplývající z Úmluvy.
25. Okolnost záležející v tom, že některé přestupky vycházející z jednoho skutku řeší různé správní orgány, je zcela irelevantní, protože taková vnitrostátní úprava nemůže narušit ochranu občanů poskytovaných jim Úmluvou, která je ve vnitrostátním právu aplikovatelná a použitelná nad zákonem. V posuzované věci nadto nelze dovozovat, že by správní orgány ukládající tresty za porušení zákona o cenách a zákona o silniční dopravě za jeden skutek neměly možnost zjistit, že probíhají různá řízení o jednom skutku.
26. Žalobci tak byla za jeden skutek uložena pokuta ve výši 117 000 Kč, přičemž taková výše sankce je již pro žalobce likvidační.
27. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítal nezákonnost uložené sankce, resp. brojil proti výši uložené pokuty.
28. S poukazem na zásadu materiální rovnosti namítl, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí neuvedl, o jaké skutkově shodné jiné případy se při jeho úvaze vedoucí ke snížení pokuty jednalo. Jeho rozhodnutí a stanovení výše pokuty je tak postaveno na libovůli správního orgánu, je nezdůvodněné a nepřezkoumatelné. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze seznat, co vedlo žalovaného ke stanovení výše pokuty v částce 67 000 Kč.
29. Dále namítl, že žalovaný zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, jestliže se odmítl vyjádřit k odvolacím námitkám žalobce ohledně přiměřenosti sankce, nadto pak za situace, kdy žalobci byla dříve označeným rozhodnutím uložena sankce ve výši 50 000 Kč za porušení zákona o cenách, kdy jednání mělo vyplývat ze stejného skutkového základu. V daném případě je žalobce postihován za jeden skutkový základ sankcemi ve výši 67 000 Kč a ve výši 50 000 Kč, ačkoliv správní orgán ani v jednom z rozhodnutí absolutně nezohlednil jejich vzájemnou korelaci, přestože se jedná o sbíhající se přestupky. Správní orgány zcela opomíjí, že žalobce je za jediné jednání fakticky trestán sankcí ve výši 117 000 Kč.
30. Za nepřiléhavé označil odkazy správního orgánu I. stupně, které žalovaný převzal, na některá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu při odůvodňování výše pokuty. Tímto paušalizovaným způsobem není možné posuzovat nelikvidační charakter uložené pokuty. Správní orgány jsou povinny posuzovat nejen domnělé přestupkové jednání individuálně, ale také při respektování zásady o ukládání trestů u skutkově obdobných případech.

Irelevantní je argumentace žalovaného o možnosti rozložení platby pokuty na splátky, neboť možnost splátek je fakultativní.

31. Správní orgán I. stupně ryze formalisticky uložil nepředvídatelnou a pro žalobce likvidační sankci, kdy nezohlednil ani skutečnost, že žalobce nepodniká ve větším rozsahu, případně provedl řádné dokazování v tomto směru.
32. Poukázal na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010 č.j. 1 As 9/2008-133, z něhož plyne, že správní orgán ukládající pokutu je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. I v případě, že účastník odmítne doložit, případně nedoloží své majetkové poměry, mají správní orgány postupovat do určité míry obdobně, jako postupuje trestní soud podle § 68 odst. 4 trestního zákoníku. Oba správní orgány se však těmito kritérii neřídily. Odkaz žalobce na průměrný výdělek v daném podnikatelském segmentu řidičů osobních a malých dodávkových automobilů CZ-ISCO 8322 je podmíněně relevantní a žalovaný měl při svých úvahách o výši sankce tyto souvislosti zkoumat, což neučinil.
33. Žalovaný nepřihlédl ke všem relevantním ukazatelům. Délka řízení byla nepřiměřeně dlouhá, a proto měly správní orgány k této skutečnosti přihlédnout při stanovení sankce, jak analogicky vyplývá z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 2. 2014 sp. zn. 30 Cdo 3300/2013.
34. Na základě shora uvedeného žalobce navrhl, aby soud rozsudkem napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, případně aby změnil výši ukládané sankce.
35. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl podanou žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
36. K prvnímu žalobnímu bodu žalovaný v návaznosti na jím odkazované judikaturní závěry uvedl, že protokol o kontrole je důkazním prostředkem, který je v rámci zásady volného hodnocení důkazů posuzován vzhledem k jiným důkazům a tvrzením. Při dokazování má správní orgán povinnost využít veškeré možné důkazy pro prokázání stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce proti kontrolním zjištěním podal námitky, jež nesměřovaly proti faktickým zjištěním kontrolního pracovníka, žalobce tak například netvrdí, že by kontrolnímu pracovníkovi předložil předchozí písemnou smlouvu a kontrolní pracovník zaznamenal opak. Námitky žalobce směřují proti právní kvalifikaci jednání žalobce, což není skutečnost, kterou by bylo možno dokazovat např. výsledkem kontrolního pracovníka. Protokol o kontrole nebyl jediným podkladem pro vydání rozhodnutí, kterým dopravní úřad disponoval. Ve spise vedeném ve věci jsou uvedeny další listinné podklady, které dopravní úřad při vydání rozhodnutí zohlednil, např. faktura na provedenou přepravu spolu se stvrzenkou Uber, výstupy z veřejných rejstříků týkající se osoby žalobce či fotodokumentace pořízená při kontrole. Tyto podklady byly zohledněny v rámci prováděného dokazování a dedukčním postupem nebyl prokázán opak skutečností uvedených v protokolu o kontrole.
37. Žalovaný dále odkázal rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 As 25/2014-48, v němž soud vyslovil, že není povinností provést výslech, pokud správní orgán ze spisu zjistí veškeré podklady prokazující stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgán I. stupně v rámci správního řízení nashromáždil dostatečné

podklady pro vydání rozhodnutí, které jsou vyjmenované v prvoinstančním rozhodnutí, a žalovaný se s nimi ztotožnil. Žalobce se s těmito podklady mohl seznámit, což prokazatelně neučinil.

38. Ke druhému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že skutečnost, jakým způsobem jsou realizovány převody plateb mezi společnostmi Uber a žalobcem, není v daném případě rozhodující, neboť za předmětnou přepravu bylo cestujícímu účtováno jménem žalobce jízdné ve výši 279,84 Kč a cestující tuto částku za přepravu zaplatil. Přestože je žalobcem účelově poukazováno na skutečnost, že dopravce nemá žádnou možnost cenu jízdného ovlivnit, nelze obchodní smlouvou mezi dvěma subjekty přenést odpovědnost stanovenou právními předpisy na jiný subjekt.
39. V projednávaném případě byla přeprava uskutečněna jako veřejná operativní přeprava s cenou za přepravu stanovenou na základě hodnoty vzdálenosti, která nebyla změřena taxametrem. Při objednávce přepravy v aplikaci Uber došlo po zadání cílového místa přepravy cestujícím k zobrazení rozpětí cen u jednotlivých služeb. Pokud se zákazník rozhodne službu objednat, systém poptávku pošle řidičům v okolí. Řidiči nevidí, kdo poptává jízdu, ani kam ji poptává. V okamžiku, kdy řidič přijme poptávku, zobrazí se cestujícímu křestní jméno řidiče a SPZ vozidla, nikoli však údaje o dopravci jako smluvní straně. Druhá strana smluvního vztahu, tedy kdo je dopravce, bylo cestujícímu sděleno až po provedení přepravy zaslanou fakturou. Absenci dalšího povinného údaje předchází písemné smlouvy, kterým je cena za přepravu nebo způsob jejího určení, potvrdil i žalobce, jestliže uvedl, že cestující před nastoupením byli informováni o předběžném odhadu jízdného, resp. rozpětí maximální ceny. Z rozpisu jízdného je zřejmé, že jízdné se skládá z fixní základní sazby a z částek vypočítaných na základě proměnných veličin doby přepravy a přepravní vzdálenosti. Dílčí část ceny za přepravu byla spočítána na základě hodnoty vzdálenosti, která nebyla změřena úředně ověřeným měřidlem, neboť vozidlo nebylo vybaveno taxametrem. V § 21 odst. 4 zákona je uvedeno, že musí být stanovena cena za přepravu, případně způsob jejího určení. Pokud není ve smlouvě cena, ani způsob jejího určení, chybí podstatná náležitost smlouvy a smlouva ve smyslu § 21 odst. 4 zákona tak nebyla řádně uzavřena. Pouze přeprava uskutečněná na základě předchozí písemné smlouvy dle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě umožňuje výjimku z povinností dopravce stanovených pro „klasickou“ taxislužbu, a nikoli skutečnost, že dopravce při zápisu vozidla do evidence vozidel taxislužby požádal o zápis vozidla jako vozidla taxislužby bez taxametru. V daném případě byl součet dílčích složek vynásoben koeficientem 1,2, který zohledňuje vyšší poptávku po přepravách s ohledem na počet přihlášených řidičů.
40. K naplnění účelu zákona je rovněž nezbytné, aby byly ve vozidle smlouvy obsahující náležitosti stanovené v § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě. Potenciální možnost dodatečného identifikování dotčených stran není relevantní i s ohledem na naplnění účelu uvedeného ustanovení, které neumožňuje mít ve vozidle pouze výpis z těchto smluv, ale přímo smlouvy nebo jejich kopie.
41. Ke třetímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že nerozporuje nutnost zohledňovat ve správním řízení zásadu ne bis in idem znemožňující trestat dvakrát ve stejné věci. Zdůraznil, že při posuzování trestnosti je nutné vycházet z materiálního pojetí jednání žalobce. Vzhledem k tomu, že nemá k dispozici rozhodnutí č.j. MHMP 898951/2018 ze dne 7. 6. 2018, pouze předpokládá, že žalobce byl trestán za to, že požadoval za provedenou přepravu zaplatit cenu vyšší, než jaká byla maximální cena stanovená

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

nařízením č. 20/2006 Sb., o maximálních cenách osobní taxislužby. Je toho názoru, že se nejedná o stejné skutky, tudíž není na místě uplatnění zásady ne bis in idem. Nyní posuzovaný skutek, za který je žalobce trestán, je jednání, při kterém zákazník nebyl informován o osobě dopravce, se kterým jako zákazník vstupuje do jednání o přepravě, byla ztížena identifikace jeho vozidla pro kontrolní orgány a absencí taxamtru nebyl zaznamenán skutečný průběh přepravy. Dopravci je dána povinnost zajistit, aby po ukončení přepravy řidič vytiskl z tiskárny taxamtru záznam o přepravě a na žádost cestujících i doklad o přepravě, přičemž za jakou cenu bude provedena přeprava, není stanoveno, pouze je nezbytné, aby údaje na záznamu o přepravě a dokladu o přepravě z povahy věci odpovídaly skutečnosti. Cena za přepravu či výše sazeb, za které se přeprava uskutečňuje, není zákonem o silniční dopravě upravena. Jednáním žalobce, který provozoval taxislužbu bez označeného a vybaveného vozidla podle zákona o silniční dopravě, nedošlo k porušení zákona o cenách, tudíž nemohlo dojít k porušení obou zákonů totožným skutkem. Dodal, že z průběhu řízení o přestupku a ani z odvolání žalobce nevyplývá, že je s žalobcem vedeno řízení z důvodu porušení zákona o cenách.

42. Ke čtvrtému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že provedl moderaci pokuty s ohledem na zastavení řízení o přestupku podle § 35 odst. 2 písm. m) zákona o silniční dopravě, přičemž výše pokuty 67 000 Kč odpovídá výši pokut podle skutkových okolností daného případu, tj. porušení projednávaných povinností v období konce roku 2017 v Praze. Při rozhodování o sankci uložené ve správním řízení je přihlíženo nejen k obdobným případům ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu, ale i k obecným zásadám správního řízení, době spáchání protiprávního jednání, přitěžujícím a polehčujícím okolnostem a individuálnímu posouzení významu a závažnosti protiprávního jednání. K osobním poměrům podle zákona o odpovědnosti za přestupky se při ukládání pokuty přihlíží u fyzické osoby. Osobní a majetkové poměry podnikajících fyzických osob obecně nejsou posuzovány. Uložená sankce musí pro obviněného představovat negativní důsledek jeho protiprávního jednání, neboť jedině tak může mít požadovaný represivní i výchovný účinek.
43. Žalovanému jsou známy výše pokut ukládaných se zohledněním jednotlivých specifik případů, tj. polehčujících či přitěžujících okolností, a výše pokuty uložená žalovaným nevybočuje z obvyklé rozhodovací praxe dopravního úřadu a žalovaného coby odvolacího orgánu. V případech dopravců poskytujících přepravy zprostředkované přes aplikaci Uber v období konce roku 2017 byly pokuty ukládány podle skutkových okolností a s přihlédnutím k přitěžujícím nebo polehčujícím okolnostem v rozmezí obvykle mezi 65 000 - 150 000 Kč, a to právě s přihlédnutím k individuálním okolnostem daného případu. Nelze tak konstatovat, že by výše pokuty uložená žalobci vybočovala z běžné rozhodovací praxe dopravního úřadu. Žalobci, respektive právnímu zástupci žalobce jsou výše pokut za jednotlivá porušení zákona o silniční dopravě a skutkové okolnosti jednotlivých projednávaných případů provozování taxislužby za využití aplikace Uber známy, neboť zastupuje většinu dopravců využívajících aplikaci Uber a jinými případy běžně argumentuje.
44. Přestože se správními orgány uváděná rozhodnutí netýkala skutku vytýkaného žalobci, jednalo se o skutky, které byly spáchány při provozování taxislužby, tedy v rámci skutkově shodného jednání, a týkaly se především úvah o posouzení likvidačního vlivu uložené pokuty na daný podnikatelský subjekt, nikoli úvah o přiměřenosti pokuty za spáchané protiprávní jednání žalobcem.

45. Podle Informačního systému o průměrném výdělku nejsou údaje diferencovány podle postavení osoby (podnikatel či zaměstnanec), ale jedná se o rozdělení podle druhu zaměstnání. Žalobce je podnikatelským subjektem, který je oprávněn podnikat i v jiných oblastech činností. Z tohoto důvodu nelze průměrný výdělek řidičů malých vozidel považovat za relevantní pro posouzení likvidačního dopadu, protože případný likvidační dopad se musí posuzovat vždy vůči konkrétní situaci dané osoby, především k příjmům a jejímu majetku. Žalobce na žádost dopravního úřadu nereagoval a neposkytl součinnost k prokázání stavu osobních a majetkových poměrů, přestože dopravní úřad o ně požádal s poukazem na horní hranici pokuty přísněji trestného přestupku. Údaje, na jehož základě by mohly být posouzeny osobní a majetkové poměry žalobce neuvedl ani v rámci odvolacího řízení a nečiní tak ani v žalobě.
46. Argumenty žalobce jsou postaveny na rozhodnutí, které jako vadné shledal Ústavní soud. Pokud přesto žalobce argumentuje, že se řídil názory soudů o tom, že jeho činnost není taxislužbou a ve skutečnosti se snažil plnit podmínky taxislužby na základě předchozí písemné smlouvy, je nutné označit jeho námitky za zcela účelové. Žalovaný je toho názoru, že žalobci, který byl podnikatelem v silniční dopravě s evidovaným vozidlem již před příchodem společnosti Uber na český trh, muselo být velice dobře známo, že se provozováním taxislužby přes aplikaci Uber dopouští protiprávního jednání.
47. Ve vztahu k údajné nepřiměřené délce řízení žalovaný uvedl, že mu není zřejmé, v čem měl postupovat v rozporu s Úmluvou. Podle § 71 s. ř. je správní orgán povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu, nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, v případě nutnosti dalšího dokazování do 60 dnů. Jedná se o lhůty pořádkové, tedy o lhůty, jejichž porušení nelze považovat za podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem.
48. Na základě shora uvedeného proto žalovaný navrhl podanou žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III. Ústní jednání

49. Při ústním jednání před soudem konaném dne 10. 2. 2022 právní zástupce žalobce odkázal na žalobu a podrobně přednesl obsah podání datované dnem 10. 2. 2022 a označené jako „rozvedení“, které současně založil do spisu. Navrhl, aby soud žalobě vyhověl a zrušil napadené rozhodnutí, event. moderoval výši uložené pokuty. Žalovaný setrval na svém stanovisku. Připustil, že rozhodovací praxe prošla vývojem, kdy na počátku byly ukládány nižší pokuty než později právě s ohledem na novotu posuzovaných případů. Zdůraznil však, že je nutno rozlišit situaci, kterou posuzoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2017 č.j. 9 As 291/2016-136 a která se týkala jednání osoby, která nebyla v postavení podnikatele, od situace, kdy je posuzováno jednání osoby, která je držitelem oprávnění držitele taxislužby a která si je vědoma toho, že podniká v taxislužbě. Jestliže tedy žalobce splnil podmínky pro výkon taxislužby a nikoli pro konkrétní druh přepravy, nemohl se spoléhat na to, že na něj nedopadá zákon o silniční dopravě. K námitce, že výše pokuty by měla reflektovat délku řízení, poukázal na to, že délka řízení není obligatorní důvod, který by měl správní orgán brát v potaz při úvaze o výši sankce. Nejedná se rovněž o důvod, který by byl uveden v demonstrativním výčtu okolností, k nimž může správní orgán přihlížet při rozhodování o trestu. V nyní projednávané věci je podstatné to, že délka správního řízení nebyla nijak excesivní, která by byla blízká tomu, že by zanikla odpovědnost za přestupek.

50. Z důkazů navržených žalobcem soud provedl pouze důkaz rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend ze dne 7. 6. 2018 č.j. MHMP 898951/2018, ze kterého zjistil, že žalobci byla uložena pokuta ve výši 50 000 Kč za spáchání přestupků podle § 16 odst. 1 písm. b) a h) zákona o cenách, kterých se dopustil dne 27. 10. 2017 tím, že nedodržel při prodeji úředně stanovenou cenu a účtoval za poskytnutí taxislužby částku 279,84 Kč a současně neoznačil vozidlo taxislužby cenou, kterou uplatňoval v okamžiku nabídky. Důkaz touto listinou soud provedl za účelem vypořádání třetího žalobního bodu (viz dále). Soud naopak zamítl návrh na doplnění dokazování napadeným rozhodnutím, které je součástí správního spisu, z něhož soud při přezkumu zákonnosti vychází z úřední povinnosti. Za nadbytečné soud rovněž považoval vyžádání jiných rozhodnutí žalovaného v obdobných věcech, neboť je mu rozhodovací praxe žalovaného ohledně aplikace Uber známa z rozhodovací činnosti.
51. Provedení důkazu sdělením Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 9. 11. 2018 o průměrném měsíčním výdělku v podnikatelském segmentu řidičů osobních a malých dodávkových automobilů, taxikářů pro rok 2016 a 2017 soud také vyhodnotil jako nadbytečné, a to proto, že sám žalobce v průběhu celého správního řízení ani s podanou žalobou či při ústním jednání u soudu své vlastní osobní a majetkové poměry neozřejmil, ač k tomu byl správními orgány vyzván. Důkaz obecným sdělením Ministerstva práce a sociálních věcí o výši příjmu řidičů taxi za dané období přitom nemůže nahradit konkrétní důkazy o osobních a majetkových poměrech (např. daňovým přiznáním apod.), které žalobce na svou obranu měl a mohl uplatnit.

IV. Posouzení věci soudem

52. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“).
53. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
54. Podle § 9 odst. 2 písm. a) bod 2 zákona o silniční dopravě *podnikatel v silniční dopravě je povinen zajistit, aby v každém vozidle používaném k podnikání byly při jeho provozu doklad o oprávnění k podnikání nebo jeho kopie, smlouva o mezinárodní zvláštní linkové dopravě, stanoví-li tak přímo použitelný předpis Evropské unie, a další doklady vztahující se k prováděné přepravě vydané podle tohoto zákona, přímo použitelného předpisu Evropské unie nebo vyhlášené mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána (...).*
55. Podle § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě *dopravce se dopustí přestupku tím, že poruší ustanovení § 9 odst. 2 nebo 4.*
56. Podle § 21 odst. 3 písm. c) bod 1, 2 zákona o silniční dopravě *dopravce, který provozuje taxislužbu vozidlem taxislužby, je povinen zajistit, aby při nabízení nebo poskytování přepravy, včetně činností s tím souvisejících, vozidlo taxislužby bylo viditelně a čitelně označeno 1. sřesní svítilnou žluté barvy s nápisem TAXI na její přední a zadní straně a 2. jménem a příjmením, popřípadě obchodní firmou nebo názvem dopravce umístěným na vozidle tak, aby měl cestující možnost seznámit se s tímto údajem před jednáním o přepravě s řidičem taxislužby,*
57. Podle § 35 odst. 1 písm. e) zákona o silniční dopravě *dopravce se dopustí přestupku tím, že nemá řádně označené vozidlo.*

Podle § 21 odst. 3 písm. d) bod 1, 2 zákona o silniční dopravě *dopravce, který provozuje*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

taxislužbu vozidlem taxislužby, je povinen zajistit, aby při nabízení nebo poskytování přepravy, včetně činností s tím souvisejících, vozidlo taxislužby bylo vybaveno 1. měřicí sestavou taxamtru splňující požadavky zvláštního právního předpisu, jejíž součástí je taxametr, měřicí převodník ujeté vzdálenosti, paměťová jednotka a tiskárna (dále jen „taxametr“), 2. knihou taxamtru.

58. Podle § 35 odst. 2 písm. n) zákona o silniční dopravě dopravce se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 21 odst. 3 písm. d) nezajistí, aby vozidlo taxislužby bylo vybaveno taxametrem, knihou taxamtru a záznamy o přepravě z právě probíhajícího dne nebo záznamem o přepravě z poslední poskytnuté přepravy, pokud v právě probíhajícím dni nebyla vozidlem taxislužby žádná přeprava uskutečněna.
59. Podle § 35 odst. 6 zákona o silniční dopravě za přestupek lze uložit pokutu do a) 70 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1, b) 350 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 2 nebo 5.
60. Podle § 37 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky při určení druhu správního trestu a jeho výměry se přihlédne zejména k tomu, že o některém z více přestupků, které byly spáchány jedním skutkem nebo více skutky, nebylo rozhodnuto ve společném řízení.
61. Soud nejdříve přistoupil k vypořádání námitek uplatněných pod prvním žalobním bodem, v nichž žalobce poukazoval na to, že správní orgány pochybily, pokud vyšly v předmětném řízení z obsahu protokolu o kontrole, aniž by přitom provedly výsledky kontrolující osoby. Soud předesílá, že se obdobnými námitkami v minulosti opakovaně zabýval, přičemž na dříve vyslovených závěrech setrvává (z poslední doby viz např. rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 8. 4. 2021, č. j. 17 A 8/2019-62, ze dne 28. 1. 2021, č. j. 10 A 116/2019-49 nebo z 5. 10. 2020, č. j. 10 A 190/2019-50), neshledává důvodu se od nich jakkoli odchýlovat a vychází z nich i v posuzované věci.
62. Soud nijak nezpochybňuje, že při zjišťování skutkového stavu věci musí správní orgány postupovat v souladu se zásadou materiální pravdy vyjádřenou v § 3 s. ř., aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Tím spíše to platí v řízení o přestupku, v němž je to vždy správní orgán, kdo je povinen prokázat vinu obviněného mimo rozumnou pochybnost, veden při tom mj. v souladu s § 50 odst. 3 s. ř. zásadou vyšetřovací, která je charakteristická pro řízení zahajovaná z moci úřední; to jinými slovy znamená, že je-li skutkový stav nejasný, musí se správní orgán postarat o odstranění těchto nejasností dokazováním.
63. Uvedené nepochybně platí i v případě sankčních řízení, kterým předcházela veřejnoprávní kontrola; v těchto případech bude ovšem základní a stěžejní důkaz představovat především kontrolní protokol zachycující průběh kontroly a učiněná kontrolní zjištění, aniž by bylo potřeba takto zjištěný skutkový stav, pokud o něm nepanují rozumné pochybnosti, ověřovat vždy ještě dalšími důkazními prostředky. Ustanovení § 81 zákona o odpovědnosti za přestupky ostatně výslovně předvídá, že v řízení navazujícím na výkon kontroly mohou být skutečnosti zjištěné při kontrole jediným podkladem rozhodnutí o přestupku.
64. Rovněž ze setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudky ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007-80, ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, ze dne 30. 10. 2015, č. j. 5 Ads 92/2015-24, nebo ze dne 31. 7. 2019, č. j. 6 As 29/2019-32) vyplývá, že protokol o kontrole je možno pokládat za jeden z klíčových důkazních prostředků, byť to současně

neznamená, že by nemohl být následně v řízení provedenými nebo účastníkem navrženými důkazy vůbec zpochybněn.

65. Žalovaný přitom žádný závěr o tom, že by snad kontrolní protokol nemohl být nijak zpochybněn, v napadeném rozhodnutí vůbec nevyslovil (žalovaný se k této otázce nevyjadřoval, neboť nebyla v odvolacím řízení ze strany žalobce namítána – viz odůvodnění odvolání ze dne 8. 6. 2018). Závěr správního orgánu I. stupně akcentující povahu protokolu o kontrole coby veřejné listiny a zdůrazňující okolnost, že opak skutečností zaznamenaných v protokolu nebyl v průběhu řízení prokázán (viz strana 7 prvostupňového rozhodnutí), je pak třeba v souladu s uvedeným korigovat v tom směru, že nebyly-li skutkové poznatky plynoucí z protokolu o kontrole a jeho příloh zpochybněny, nebránilo nic správnímu orgánu I. stupně vyjít z jejich obsahu v rámci posuzování rozhodných skutkových otázek i v navazujícím správním řízení. (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 4. 2021, č. j. 17 A 8/2019-62).
66. Soud považuje za stěžejní, že protokol o kontrole ze dne 31. 10. 2017, č. T/20171027/1/Ry a jeho přílohy jsou co do popisu skutkových okolností zcela srozumitelné, jednoznačné a nevyvolávají pochybnosti o skutečném průběhu kontrolní jízdy, vč. skutkových okolností rozhodných pro skutkové a navazující meritorní závěry. Je třeba zdůraznit, že žalobce tyto závěry nijak konkrétně nezpochybnil v tom směru, že by z podkladů plynoucí skutkové poznatky neodpovídaly skutečnosti. Žalobce totiž svou procesní obranu směřoval toliko do roviny právní, nikoli skutkové.
67. Za tohoto stavu věci správní orgán I. stupně nepochybil, pokud dokazování dále nedoplňoval a nepřistoupil k výsledku kontrolující osoby zmiňovanému žalobcem teprve v žalobě. Správnímu orgánu I. stupně ani žalovanému nelze vytýkat, že by se s navrženým výsledkem kontrolující osoby nevypořádali, neboť žalobce takový procesní požadavek v průběhu správního řízení vůbec nevznnesl (v podané žalobě to ani netvrdil).
68. Soud tedy námitky vznesené žalobcem pod prvním okruhem žalobních bodů neshledal z vyložených důvodů opodstatněnými.
69. Soud dále přistoupil k vypořádání námitek uplatněných pod druhým žalobním bodem, v nichž žalobce poukazoval na nesprávné posouzení právní otázky, pokud jde o právní kvalifikaci skutků, jichž se měl dopustit. Obdobnou námitku soud v minulosti řešil i ve věcech jiných žalobců, kteří byli taktéž shledáni vinnými z přestupku podle § 35 odst. 1 písm. e) zákona o silniční dopravě. V rozsudcích ze dne 9. 9. 2020, č. j. 10 A 73/2019-54 a ze dne 24. 3. 2021 č. j. 9 A 155/2019-41 soud dospěl k závěru o nedůvodnosti totožné žalobní námitky a ani nyní neshledal důvody se od těchto závěrů odklonit.
70. Žalobce stavěl svou žalobní obranu na tvrzení, že se nemohl dopustit porušení zákonných ustanovení upravujících „klasickou“ taxislužbu, protože vykonával pouze přepravu na základě předchozí smlouvy podle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, a nemůže mu být tedy uložena sankce za porušení povinnosti, která se na jeho jednání nevztahuje. Je toho názoru, že správní orgány obou stupňů na něj nesprávně nahlíží jako na „klasického“ taxikáře, ačkoliv ze způsobu objednání přepravy a jejího poskytnutí je zjevné, že se jednalo o přepravu na základě předchozí smlouvy. Žalobce popisoval důvody, pro které byl přesvědčen o tom, že se v posuzovaném případě jednalo tzv. smluvní přepravu v režimu ustanovení § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě. Žalobní argumentaci pak v rámci tohoto námitkového okruhu doplnil rozbořením povahy smlouvy o přepravě uzavřené mezi cestujícími a dopravcem za zprostředkování společností Uber ve prospěch žalobce jako

dopravce a rovněž zevrubným popisem průběhu kontraktačního procesu, včetně poukazu na možnost uzavření smlouvy o přepravě ve prospěch třetího.

71. K této argumentaci soud úvodem podotýká, že se problematikou charakteru služeb poskytovaných prostřednictvím aplikace Uber opakovaně zabýval např. v rozsudcích ze dne 14. 11. 2019, č. j. 10 A 121/2017 - 39 a č. j. 10 A 158/2017 - 37, či ze dne 18. 5. 2020, č. j. 9 A 117/2018 - 49. I tyto rozsudky jsou relevantní pro nyní posuzovanou věc a soud rovněž neshledává důvodu se od závěrů v nich vyslovených odchylovat. V následující argumentaci z nich proto v dále naznačeném rozsahu vychází a v podrobnostech na ně odkazuje.
72. Ve výše označených rozhodnutích soud poukazoval na závěry vyslovené ve zrušujícím rozsudku ze dne 31. 10 2017, č. j. 9 As 291/2016 - 136, v němž Nejvyšší správní soud sice o povaze přepravy přes aplikaci UBER konečným způsobem nerozhodl, zaujal ovšem v tomto směru důležité stanovisko, že *„[p]řeprava osob uskutečněná řidiči, kteří používají aplikaci UberPOP, se neodehrává v právním vakuu. Jakkoliv využívají moderní technologická řešení a alternativní ekonomické formy, neznamená to automaticky, že jejich činnost nepodléhá žádným pravidlům. Při aplikaci práva je třeba vycházet z aktuálního právního rámce a konkrétní situaci hodnotit jeho optikou, nikoli naopak.“* Tentýž soud pak pokračoval, že *„[m]ěstský soud tedy neměl ustrnout na konstatování, že žalobce uskutečnil přepravu způsobem, který doposud není regulovaný. Měl posoudit, jestli faktická povaha této přepravy naplňuje či nenaplňuje činnost, kterou současná právní úprava zná, resp. reguluje. Při odpovědi na tuto otázku bylo třeba vycházet z faktické povahy žalobcovy činnosti, o které pravidla fungování aplikace UberPOP ani jejich teoretické uchopení jako sdílené přepravy nic nevypovídají. Podstatná byla konkrétní skutková zjištění týkající se projednávané věci.“* (podtržení doplněno městským soudem). Jinými slovy řečeno, z citovaného rozsudku se podává, že pokud faktická povaha činnosti žalobce naplňovala činnost taxislužby, musela se řídit zákonem stanovenými pravidly pro výkon taxislužby.
73. K tomu lze doplnit, že charakterem služeb spojených s využíváním aplikace Uber se v minulosti opakovaně zabýval i Soudní dvůr Evropské unie (dále jen „SDEU“), a to např. v rozsudku ze dne 20. 12. 2017 ve věci C - 434/15 Asociación Profesional Elite Taxi proti Uber Systems Spain SL, v němž SDEU pod bodem 39 uvedl, že *„zprostředkovatelská služba společnosti Uber spočívá na výběru neprofesionálních řidičů využívajících vlastní vozidla, jimž tato společnost poskytuje aplikaci, bez níž by tito řidiči neposkytovali přepravní služby, a osoby, které se potřebují přemístit po území města, by nevyužily služeb uvedených řidičů. Společnost Uber má navíc rozhodující vliv na podmínky služeb poskytovaných takovými řidiči. Pokud jde o poslední uvedený aspekt, zdá se zejména, že Uber prostřednictvím stejnojmenné aplikace stanovuje přinejmenším maximální cenu přepravy, že tuto cenu od zákazníků inkasuje, aby z ní následně část vyplatila neprofesionálnímu řidiči vozidla, a že vykonává určitou kontrolu kvality vozidel a jejich řidičů, jakož i chování posledně uvedených, která může případně vést k jejich vyloučení.“*
74. SDEU v tomto rozsudku potvrdil, že přepravní služby zprostředkovávané společností Uber nepatří pod rozsah článku 56 Smlouvy o fungování Evropské unie, na něž se vztahuje zásada volného pohybu služeb, nýbrž spadají do režimu článku 58 odst. 1 této Smlouvy (jedná se o „služby v oblasti dopravy“). Zároveň však – což je pro nynější věc podstatné – z tohoto rozsudku jednoznačně vyplývá, že splňuje-li žalobcem poskytnutá přepravní služba navázaná na předchozí zprostředkování přes aplikaci Uber parametry výkonu taxislužby podle zákona o silniční dopravě, nebrání právo EU použití těchto vnitrostátních předpisů

na projednávanou věc. Vzhledem k závěrům vysloveným v tomto rozsudku SDEU lze totiž říci, že služba Uber se skládá ze dvou částí, a to ze zprostředkování dopravy pomocí mobilní aplikace, jež je následováno samotnou dopravou poskytovanou jednotlivými řidiči; tyto dvě činnosti od sebe nelze oddělit. Provozovatel služby Uber pak kontroluje veškeré důležité prvky dopravy cestujícího – tj. cenu za přepravu, za dopravce obzvláště cestujícího s vyšší jízdného, provádí rozpis jízdného i fakturaci a ve všem podstatném komunikuje namísto dopravce se zákazníkem, ovlivňuje motivaci řidičů i motivaci cestujících, jakož i požadavky na řidiče a jejich vozidla. To vše je podle názoru soudu důkazem o velmi propracovaném a systematickém zasahování organizátora samotné přepravní služby odlišeného od dopravce do přepravy vozidly jednotlivých řidičů včetně žalobce, kteří jsou tak pouze vykonavateli smluvených jízd k požadavku zákazníka a zcela bez ohledu na přepravní potřeby samotného dopravce. V tomto směru tak aplikace Uber přebírá roli dispečinku v organizaci přepravy vozy taxislužby spolupracujících dopravců s tím, že živého dispečera nahrazuje automatizovaný softwarový systém, který distribuuje konkrétní požadavky poptávajících zákazníků po přepravní službě mezi nasmlouvané dopravce za úplatu odpovídající předem stanovené cenové představě nabízející smluvní strany (čili samotným zprostředkovatelem a organizátorem přepravy), vyjádřené před jízdou.

75. Z judikatury SDEU lze také dovodit, že výše uvedené závěry je možno aplikovat rovněž v řízeních trestní povahy. SDEU totiž v rozsudku ze dne 10. 4. 2018 ve věci C-320/16 Uber France SAS výslovně připustil možnost aplikace sankčních ustanovení vnitrostátního práva pro situace, v nichž samotné přepravní jízdě předchází zprostředkování pomocí elektronické aplikace.
76. Jelikož žalobce přepravu poskytl právě na základě zprostředkování (objednání) přes aplikaci UBER, jsou uvedená obecná východiska na jeho případ plně přenositelná. V projednávané věci se jeví jako zcela zřejmé, že žalobce jako dopravce a řidič poskytoval po elektronickém zprostředkování společností Uber samotnou přepravní službu pro zákazníky, a to zcela dle jejich přepravní potřeby, čili bez ohledu na přepravní potřebu samotného žalobce, přičemž tak činil za úplatu.
77. Žalobce v nyní posuzované věci zaměřil svou žalobní obranu na to, že jím poskytovaná služba byla službou podle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, tedy službou přepravy poskytované na základě předchozí písemné smlouvy.
78. Soud připomíná, že v ustanovení § 1 odst. 1 zákona o silniční dopravě se uvádí, že tento zákon upravuje v návaznosti na přímo použitelné předpisy Evropské unie podmínky provozování silniční dopravy silničními motorovými vozidly prováděné pro vlastní a cizí potřeby za účelem podnikání, jakož i práva a povinnosti právnických a fyzických osob s tím spojené a pravomoc a působnost orgánů státní správy na tomto úseku. Podle odstavce 4 téhož ustanovení zákona o silniční dopravě se pak tento zákon nevztahuje na provozování silniční dopravy pro soukromé potřeby fyzické osoby - provozovatele vozidla, členů jeho domácnosti a jiných osob, pokud není prováděna za úplatu.
79. Zákon o silniční dopravě upravuje rovněž podmínky poskytování taxislužby, za niž podle § 2 odst. 9 považuje osobní dopravu pro cizí potřeby, kterou se zajišťuje přeprava osob včetně jejich zavazadel vozidly určenými k přepravě nejvýše 9 osob včetně řidiče a která není linkovou osobní dopravou, mezinárodní kyvadlovou dopravou nebo příležitostnou osobní silniční dopravou.

80. Porušením povinností stanovených v § 9 odst. 2 písm. a) bod 2, § 21 odst. 3 písm. c) bod 1, 2 a § 21 odst. 3 písm. d) bod 1, 2 může dojít k naplnění znaků skutkové podstaty přestupků podle § 35 odst. 1 písm. e) a g) a podle § 35 odst. 2 písm. n) zákona o silniční dopravě.
81. Podle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě je dopravce povinen zajistit, aby v den, kdy je vozidlem taxislužby poskytována přeprava na základě předchozí písemné smlouvy, bylo toto vozidlo vybaveno všemi smlouvami, na jejichž základě je přeprava v právě probíhajícím dni prováděna, nebo jejich kopiemi. Smlouva musí obsahovat údaje o přepravovaných osobách, datu a trase přepravy a ceně za přepravu nebo způsob jejího určení a nesmí být uzavřena ve vozidle taxislužby nebo na jiném místě bezprostředně před zahájením přepravy. Při poskytování přepravy vozidlem taxislužby na základě předchozí písemné smlouvy se nepoužije odstavec 3 písm. c) a f); pokud vozidlo taxislužby není v souladu s § 21a odst. 2 písm. b) vybaveno taxametrem, nepoužije se dále odstavec 3 písm. d), e) a g) až i).
82. Soud k námitkám žalobce založeným na argumentaci akcentující poskytování smluvní přepravy v režimu § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě předesílá, že v minulosti opakovaně zdůraznil, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel.
83. Soud k těmto dílčím námitkám dále uvádí, že žalobce při jejich konstrukci de facto zcela ignoroval skutečnost, že se obdobnými námitkami zabýval žalovaný v napadeném rozhodnutí. Žalobce v žalobě nereagoval na závěry, které žalovaný k obsahově odpovídajícím odvolacím námitkám žalobce vyslovil v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nijak nerefletoval, že žalovaný předmětné námitky vypořádal a zdůvodnil závěr o jejich neopodstatněnosti. V tomto ohledu platí, že žalobce tím, že se v žalobě omezil na shora reprodukováné námitky, aniž by reagoval na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaný s předmětným okruhem námitek vypořádal a přezkoumatelným způsobem popsal a vysvětlil, na základě jakých konkrétních úvah uzavřel o nedůvodnosti tohoto okruhu námitek, značně snížil svou šanci na procesní úspěch, neboť soud za něho nemohl domýšlet další argumenty.
84. Soud se tak mohl věnovat žalobcem uváděným skutečnostem pouze v té míře obecnosti, v jaké je sám žalobce vznesl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015 - 31). Pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013 - 128). Soud s přihlédnutím k uvedeným judikатурním východiskům situace uzavírá, že se plně ztotožnil s argumentací, kterou v návaznosti na žalobcovy odvolací námitky uvedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky se v právě řešeném rozsahu ve všem podstatném překrývají s žalobcem uplatněnými odvolacími námitkami.
85. Soud proto pouze opakuje, že pro posouzení, zda byla přeprava poskytnuta v režimu § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, je rozhodné, zda mezi objednatelem a žalobcem

došlo k uzavření předchozí písemné smlouvy, zda tato smlouva byla či nebyla uzavřena bezprostředně před zahájením přepravy a zda obsahovala povinné zákonné náležitosti. Mezi účastníky není sporu o tom, že dne 27. 10. 2017 cestující uzavřeli smlouvu o přepravě prostřednictvím aplikace Uber, kdy jim až před samotnou přepravou byla známa osoba řidiče, vozidlo a cenové rozpětí ceny za přepravu. Smlouva o přepravě před jejím započítáním tedy nesplňovala náležitosti stanovené zákonem o silniční dopravě, a proto se ani z tohoto důvodu nemohlo jednat o smluvní přepravu ve smyslu § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě. V době realizace kontrolní přepravy totiž nebyla při uskutečnění objednávky přes aplikaci Uber cestujícím známa druhá smluvní strana, neboť identifikace dopravce, jeho obchodní jméno, sídlo a IČO se dozvěděli až prostřednictvím následně obdržené faktury, kterou si museli sami aktivně stáhnout ze svého uživatelského účtu. Stejně tak cestujícím nebyla před uskutečněním jízdy známa konečná výše ceny, ale pouze její odhad. Soud na tomto místě dává za pravdu správním orgánům, že údaje o ceně a dopravci jsou jednou ze základních náležitostí smlouvy dle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, neboť pokud není vozidlo příslušným způsobem označeno a vybaveno taxametrem, je nezbytné, aby byla cena jízdného předem smluvně stanovena a rovněž bylo známo, který dopravce přepravu realizuje. Jen tímto způsobem je cestujícím zaručena odpovídající právní jistota.

86. Žalobce tak při poskytnutí přepravy nerespektoval podmínky stanovené v § 21 odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť smlouva byla v rozporu s tímto ustanovením uzavřena bezprostředně před uskutečněním přepravy a neobsahovala nezbytné náležitosti. Žalobce sice v žalobě tvrdí, že písemná smlouva byla v elektronické podobě uložena v rámci aplikace Uber (na úložišti), tedy se v souladu s § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě nacházela ve vozidle v průběhu přepravy. K tomu soud uvádí, že smlouva splňující veškeré požadavky zákona dle § 21 odst. 4 před samotnou jízdou nebyla uzavřena, neboť údaje o konečné ceně a dopravci se cestující dozvěděli až po jejím uskutečnění. K tomu soud zdůrazňuje, že žalobce v průběhu celého správního řízení ani v podané žalobě či při ústním jednání nenavrhl provedení důkazu jím tvrzenou smlouvou. Neunesl tak důkazní břemeno ohledně svého tvrzení o uzavření písemné smlouvy, neboť neprokázal, že by předchozí písemná smlouva, splňující požadavky dle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, byla, byť elektronicky, s cestujícími uzavřena, a to navzdory skutečnosti, že bylo jeho povinností mít vozidlo touto smlouvou vybaveno.
87. Jak uvedl Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 9. 9. 2020, č. j. 9 A 155/2019-41, soud „nezpochybňuje, že předchozí písemnou smlouvu bylo možné uzavřít v elektronické formě, ovšem jak uvedeno výše, taková smlouva ve věci žalobce nevznikla. V této souvislosti lze odkázat i na Memorandum o porozumění při zajišťování přepravních služeb na území České republiky, na něž se žalobce v průběhu řízení odvolával. V memorandu společnost Uber mj. deklarovala svou ochotu a připravenost přizpůsobit své podnikání zákonu o silniční dopravě a provést změny v mobilní aplikaci Uber tak, aby odpovídala tzv. smluvnímu režimu dle § 21 odst. 4 téhož zákona. Memorandum bylo přijato dne 30. 4. 2018, tedy až po dni spáchání projednávaných přestupků, z čehož lze podpůrně dovodit, že ke dni spáchání přestupků mobilní aplikace Uber těmito požadavkům nevyhovovala. Pro úplnost soud uvádí, že nová zákonná pravidla pro poskytování přepravy na základě aplikace Uber byla do zákona o silniční dopravě zavedena novelou č. 115/2020 Sb., i ta však zachovala povinnost sdělit objednateli ještě před objednáním přepravy konečnou cenu za tuto přepravu a dále údaje o dopravci, kterými jsou jeho jméno a příjmení, obchodní firma nebo název, adresa sídla a identifikační číslo. V aktuálně

účinném znění zákona o silniční dopravě jsou tedy pro dopravce využívající aplikaci Uber tyto povinnosti stanoveny zcela výslovně.“

88. Ze shora uvedených důvodů (neuzavření smlouvy s náležitostmi dle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě) se soud nezabýval odkazy na ustanovení občanského zákoníku uváděnými žalobcem na podporu jeho tvrzení o předpokladech pro uzavření smlouvy obecně.
89. Pokud žalobce poukazoval na shora zmíněná usnesení Vrchního soudu v Olomouci, tyto judikáty byly překonány rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 9 As 291/2016-136, podle něhož *„přeprava osob uskutečněná řidiči, kteří používají aplikaci UberPOP, se neodehrává v právním vakuu. Jakkoliv využívají moderní technologická řešení a alternativní ekonomické formy, neznamená to automaticky, že jejich činnost nepodléhá žádným pravidlům. Při aplikaci práva je třeba vycházet z aktuálního právního rámce a konkrétní situaci hodnotit jeho optikou, nikoli naopak“*. A dále *„městský soud tedy neměl ustrnout na konstatování, že žalobce uskutečnil přepravu způsobem, který doposud není regulovaný. Měl posoudit, jestli faktická povaha této přepravy naplňuje či nenaplňuje činnost, kterou současná právní úprava zná, resp. reguluje. Při odpovědi na tuto otázku bylo třeba vycházet z faktické povahy žalobcovy činnosti, o které pravidla fungování aplikace UberPOP ani jejich teoretické uchopení jako sdílené přepravy nic nevypovídají. Podstatná byla konkrétní skutková zjištění týkající se projednávané věci“*.
90. Za daného skutkového stavu soud přisvědčil žalovanému, že přeprava realizovaná prostřednictvím aplikace Uber svým charakterem odpovídala poskytnutí taxislužby ve smyslu § 21 odst. 3 zákona o silniční dopravě. Obdobný závěr vyplývá z rozhodovací praxe zdejšího soudu. Podle rozsudku ze dne 14. 11. 2019, č. j. 10 A 158/2017-37 *„aplikace Uber toliko s cílem provozní úspory přebírá roli dispečinku v organizaci přepravy vozy taxislužby spolupracujících dopravců s tím, že živého dispečera nahrazuje automatizovaný softwarový systém, který distribuuje konkrétní požadavky poptávajících zákazníků po přepravní službě mezi nasmlouvané dopravce za úplatu odpovídající předem stanovené cenové představě nabízející smluvní strany (čili samotným zprostředkovatelem a organizátorem přepravy), vyjádřené před jízdou předmětným odhadem ceny, a po jízdě fakturaci samotného jízdného podle skutečných podmínek parametricky cenotvorně ovlivňujících výslednou cenu. (...) Nebyla-li žalobcem poskytnutá přeprava spolujízdou, nýbrž představovala úplatně poskytnutou přepravní službu povahy taxislužby, v níž úlohu dispečinku plnila aplikace organizátora celého systému přepravy UberBlack, musela z povahy věci podléhat zákonné úpravě taxislužby tak, jak ji pro všechny dopravce jednotně stanovil zákon o silniční dopravě“*.
91. Na povinnosti respektovat § 21 odst. 3 zákona o silniční dopravě nic nemění ani to, že žalobce měl vozidlo evidováno jakožto vozidlo bez taxamtru. Žalovaný se obdobnou odvolací námitkou obsáhle zabýval na straně 5 a 6 napadeného rozhodnutí a k této skutečnosti přihlédl, jestliže mj. uvedl, že *„[d]oprovce nemůže nárokovat uplatnění výjimky stanovené § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, pokud smlouva neobsahuje povinné náležitosti nebo smlouva nebyla vůbec uzavřena. V tom případě je na dopravce nahlíženo jako na provozovatele „klasické“ taxislužby s veškerými požadavky, a to i přestože bylo Vozidlo zapsané v evidenci vozidel taxislužby jako vozidlo bez taxamtru. Výjimka podle § 21 odst. 4 zákona z povinností provozovatelů „klasické“ taxislužby byla zamýšlena především pro situace, u nichž nezávisí cena na ujeté vzdálenosti a jedná se o přepravu domluvenou předem. Míří hlavně na situace pronájmu luxusních vozidel na předem pořádané příležitosti, kdy si dopravce a zákazník písemně a v časovém odstupu dojednávají podmínky přepravy při dodržení povinných náležitostí“*.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

smlouvy, formy smlouvy a doby uzavření smlouvy, přičemž podle občanského práva musí být zřejmé, kdo jsou dotčené smluvní strany a kdo smlouvu uzavřel.“ Soud dále pro stručnost uvádí, že prohlášení dopravce dle § 21a odst. 2 písm. b) zákona o silniční dopravě má povahu čestného prohlášení o tom, že vozidlo bude užíváno výhradně pro přepravy na základě předchozích písemných smluv. Samotné prohlášení ale nezaručuje, jaký typ přepravních služeb bude dopravce skutečně poskytovat. Pokud tedy dopravce poskytne přepravu, která svým charakterem odpovídá „klasické“ taxislužbě, vztahují se na něj povinnosti stanovené v § 21 odst. 3 zákona o silniční dopravě a při jejich nerespektování se dopustí příslušných přestupků. Žalobce byl proto za vytýkané delikty potrestán právem, neboť pro uplatnění výjimky z označení a vybavení vozidla dle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě nebyly splněny zákonem stanovené předpoklady.

92. Pro úplnost soud ve vztahu k uvedenému okruhu námitek odkazuje na závěry žalovaného, který v napadeném rozhodnutí v reakci na obsahově obdobné odvolací námítky přesvědčivě popsal důvody, pro které uzavřel, že nebyly splněny podmínky pro podřazení žalobcem poskytované služby pod smluvní přepravu dle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě. Soud se s těmito závěry žalovaného ztotožňuje, neshledává důvodu se vůči nim jakkoli vymezovat a v podrobnostech na ně pro stručnost odkazuje. Současně poukazuje na výše jednoznačně učiněné závěry ohledně charakteru žalobcem poskytnuté přepravní služby jako taxislužby ve smyslu § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě, byť tato taxislužba byla novátorským způsobem administrativně procesovaná prostřednictvím elektronického rozhraní provozovaného jinou osobou. Všechny tyto zákonné znaky taxislužby totiž byly v posuzovaném případě s ohledem na shora vyložené závěry nade vší pochybnost naplněny.
93. Soud pro úplnost podotýká, že Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Soud či správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně implicitně – vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 13, ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 13, a ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 - 72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, a ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10). Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Soud s ohledem na shora uvedené závěry nebyl povinen vypořádat se se všemi dílčími subnámitkami týkajícími se především kontraktačního procesu ve vztahu ke smlouvě o přepravě dle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, neboť jejich posouzení by nemohlo ze shora vyložených důvodů nic změnit na výše vyložených závěrech.
94. Ve třetím žalobním bodě žalobce namítal nedodržení zásady *ne bis in idem*, neboť měl být dvakrát postihnut za tentýž skutek. I v této části soud musí konstatovat, že se totožnou námitkou (být v jiných věcech) v minulosti opakovaně zabýval, přičemž v rozsudku ze dne

9. 9. 2020, č. j. 10 A 73/2019-54 dospěl k jednoznačnému závěru, že tato námitka není důvodná. Stejně tak na danou věc nahlížel Městský soud v Praze i v rozsudku ze dne 24. 3. 2021, č. j. 9 A 155/2019-41. Vzhledem k tomu, že co do skutkové části je nyní projednáváná věc *de facto* totožná a soud neshledal ani žádné jiné důvody, pro které by se měl od svých dřívějších závěrů odchýlit, vycházel z výše odkazovaných rozsudků a jejich odůvodnění.

95. Se zřetelem k tomu, že v obecné rovině není otázka použitelnosti zásady zákazu dvojího postihu v téže věci i v řízení o přestupcích mezi účastníky spornou, soud toliko stručně připomíná závěry vyslovené v rozsudku ze dne 3. 6. 2015, č. j. 6 As 106/2014 - 25, v němž Nejvyšší správní soud přehledně shrnul východiska posuzování překážky dvojího postihu za stejný skutek. Konstatoval, že *„zásada ne bis in idem – tedy právo nebýt souzen nebo potrestán dvakrát za týž čin – je na ústavní úrovni zakotvena v čl. 40 odst. 5 Listiny. Povinnost ctít uvedenou zásadu dále plyne z mezinárodních závazků České republiky, zejména z čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě, podle nějž „[n]ikdo nemůže být stíhán nebo potrestán v trestním řízení podléhajícím pravomoci téhož státu za trestný čin, za který již byl osvobozen nebo odsouzen konečným rozsudkem podle zákona a trestního řádu tohoto státu“. Ačkoliv uvedená ustanovení hovoří pouze o „trestním stíhání“ či „trestním řízení“, danou zásadu je třeba vztáhnout i na řízení o přestupcích a o správních deliktech, jak opakovaně potvrdil Nejvyšší správní soud (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 6/2003-44, č. 1038/2007 Sb. NSS, nebo ze dne 11. 1. 2012, č. j. 1 As 125/2011-163).“*
96. Nejvyšší správní soud se v uvedeném rozsudku vyjádřil i k samotnému jádru argumentace žalobce, který poukazoval na to, že judikurní praxe ESLP zakazuje stíhání pro druhý „trestný čin“, pokud je tento druhý trestný čin založen na totožném či v podstatných rysech totožném skutku (*identical facts, mêmes faits*), a zdůrazňoval, že ve světle této rozhodovací praxe je pojem „totožnost skutku“ třeba vyložit nejen ve smyslu trestněprávním (dovozovaném v České republice), ale také, a to především, s ohledem na pojem vykládaný ESLP, který je poněkud odlišný. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku ze dne 3. 6. 2015, č. j. 6 As 106/2014 - 25 k předestřeným otázkám uvedl, že *„článek 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě ani žádné jiné ustanovení Úmluvy nijak blíže nespecifikuje totožnost činu („idem“). Evropský soud pro lidská práva proto přistoupil ke sjednocení své vnitřně rozporné judikatury k dané otázce rozsudkem velkého senátu ze dne 10. 2. 2009, Zolotukhin proti Rusku, stížnost č. 14939/03, Reports 2009, v němž po shrnutí judikurních linií odmítl přístup vycházející z právní kvalifikace deliktu s tím, že takový přístup je příliš restriktivní vůči právům jednotlivce. Podle Evropského soudu pro lidská práva tak čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě zakazuje stíhání pro druhý „trestný čin“, pokud je tento druhý trestný čin založen na totožném či v podstatných rysech totožném skutku (srov. zejména body 81 a 82 citovaného rozsudku).“*
97. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že *„jak je třeba ve světle rozsudku Zolotukhin proti Rusku přistupovat k výkladu zásady ne bis in idem, vymezil Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku č. j. 1 As 125/2011-163. Vycházel přitom z české trestněprávní doktríny, která tradičně při interpretaci uvedeného pojmu za podstatu skutku považuje právně relevantní jednání pachatele a jím zapříčiněný právně významný následek. Momentem, který dělí pachatelovo jednání na různé skutky, je tedy následek významný z hlediska (trestního) práva a rozlišuje mezi skutkem de facto a skutkem de iure. Skutek de facto představuje skutkový děj, zahrnující skutkové okolnosti konkrétního případu „tak jak se stal“, bez ohledu na jejich trestněprávní relevanci. Skutkem de iure je naopak souhrn trestněprávně relevantních skutečností odlišitelný*

od jiného skutku de iure téhož pachatele. Při posuzování totožnosti skutku je pak určující skutek de iure. Nejvyšší správní soud se k tomuto trestněprávnímu pojetí jednoty skutku v citovaném rozsudku přiklonil, ačkoliv velký senát Evropského soudu pro lidská práva v rozsudku Zolotukhin proti Rusku uvedl, že při posuzování zásady ne bis in idem odmítá přístup kladoucí důraz na právní kvalifikaci deliktu. Nejvyšší správní soud přesto za rozhodný komparátor pro stanovení prvku idem považuje skutek de iure“ (pozn. potvrzení doplněno soudem). Nejvyšší správní soud doplnil, že „k obdobným závěrům ...dospěl v rozsudku ze dne 10. 2. 2011, č. 9 As 67/2010-74, v němž se rovněž zabýval výkladem rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ve věci Zolotukhin proti Rusku. Na jeho podkladě konstatoval, že stíhání jednoho a téhož skutku podle dvou skutkových podstat je přípustné tehdy, pokud se tyto od sebe navzájem liší v podstatných prvcích (okolnostech). Naopak tam, kde panuje alespoň částečná shoda v podstatných okolnostech skutku, půjde ve vztahu k aplikaci článku 4 Protokolu č. 7 Úmluvy o uplatnění zásady ne bis in idem“ (pozn. potvrzení doplněno městským soudem).

98. V návaznosti na shora uvedené Nejvyšší správní soud uzavřel, že „z uvedených závěrů vyplývá, že čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě zakazuje stíhání pro druhý trestný čin (včetně deliktu trestněprávní povahy), pokud je tento druhý trestný čin založen na totožném či v podstatných rysech totožném skutku. Podstatou skutku je přitom právně relevantní jednání pachatele a jím zapříčiněný právně významný následek. K tomu, aby bylo možné postihnout pachatele na základě totožného jednání za dva různé delikty, nestačí samotná existence dvou formálně odlišných skutkových podstat deliktu. Teprve odlišnost v právně významném následku jednání zakládá existenci dvou samostatných skutků, o nichž je možné vést samostatná řízení“ (pozn. potvrzení doplněno soudem).
99. Soud se s uvedenými závěry Nejvyššího správního soudu zcela ztotožňuje, neshledává důvodu se od nich v nyní posuzované věci jakkoli odchylovat a pro stručnost na ně ve zbytku odkazuje.
100. Vycházejí z uvedených závěrů, nemohl soud žalobci přisvědčit v tom, že by byl v nyní posuzované věci nepřipustně opakovaně postihnut za tentýž skutek. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 7. 6. 2018, č. j. MHMP 898951/2018 byla žalobci podle § 16 odst. 4 písm. a) a b) zákona o cenách uložena pokuta ve výši 50 000 Kč, a to za přestupek podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách a za přestupek podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o cenách. Žalobce byl tedy v daném případě postihnut za skutek spočívající v účtování vyšší než maximální dovolené ceny, resp. za porušení povinnosti při označování zboží cenami, spočívající v neoznačení vozidla právními předpisy požadovanými údaji, kterými mělo dojít k právně relevantnímu následku v podobě poškození zákonem chráněných zájmů v oblasti regulace cen.
101. Jakkoli se měl žalobce uvedených jednání dopustit v rámci přepravy poskytované tentýž den, týmhž vozidlem a na téže trase, tedy jednáním v místní a časové souvislosti s jednáními, za něž byl postihnut v nyní posuzované věci (jednání spočívající v opomenutí označit vozidlo taxislužby povinnými náležitostmi a vybavit jej měřící sestavou taxamtru, kdy cestující nebyl informován o osobě dopravce, se kterým jako zákazník vstupuje do jednání o přepravě, byla ztížena identifikace vozidla pro kontrolní orgány a v důsledku absence taxamtru nebyl zaznamenán skutečný průběh přepravy, čímž mělo dojít k právně relevantnímu následku v podobě poškození zákonem chráněného zájmu na řádném výkonu daného segmentu podnikatelské činnosti, v daném případě přepravních služeb poskytovaných formou taxislužby), tyto skutky se nikoli nepodstatně odlišují v

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

rozhodných okolnostech, a to jak v části samotných jednání žalobce, tedy projevů jeho vůle ve vnějším světě, tak především v podobě jejich právně relevantních následků.

102. Za této situace a ve světle závěrů vyslovených Nejvyšším správním soudem ve shora zmíněném rozsudku ze dne 3. 6. 2015, č. j. 6 As 106/2014 – 25 nebylo možné přisvědčit žalobci, že byl v nyní posuzované věci opakovaně postihnut za tentýž skutek. Správní orgány tedy svým postupem neporušily pravidla vyplývající z čl. 40 odst. 5 Listiny ani z čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě. 74.
103. Soud dále přistoupil k vypořádání námitek uplatněných pod čtvrtým žalobním bodem, jimiž žalobce brojil proti výši uložené pokuty.
104. Také v tomto případě nevznáší žalobce námitky, jimiž by se soud již dříve při rozhodování o žalobách jiných dopravců poskytujících v daném období služby prostřednictvím aplikace Uber nezabýval. Soud tak i ve vztahu k tomuto okruhu námitek vycházel ze závěrů, které k obsahově obdobné argumentaci jiných dopravců zastoupených týmž právním zástupcem v minulosti ve své rozhodovací praxi vyslovil (srov. shora odkazované rozsudky ze dne 8. 4. 2021 č. j. 17 A 8/2019-62, ze dne 28. 1. 2021 č. j. 10 A 116/2019-49 nebo ze dne 5. 10. 2020 č. j. 10 A 190/2019-50).
105. Soud předesílá, že stanovení výše pokuty je věcí správního uvážení žalovaného, které podléhá přezkumu ze strany správních soudů pouze v tom směru, zda žalovaný správní orgán uvážení nezneužil či zda je nepřekročil (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z těchto skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Tento závěr samozřejmě neznamená, že správní orgán rozhoduje v absolutní libovůli. I při volném správním uvážení je totiž správní orgán omezován principy platícími v moderním právním státě, a to zejména principem legitimního očekávání. Soudní přezkum správního uvážení je rozsahově omezen, a to v § 78 odst. 1 s. ř. s., který stanoví, že soud pro nezákonnost zruší napadené rozhodnutí správního orgánu tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo toto uvážení zneužil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 8 Afs 85/2007-54). Soud při přezkoumávání správního rozhodnutí, jímž byla uložena pokuta, nehodnotí spravedlivost pokuty, nýbrž v souladu s pravidly přezkumu správního uvážení zkoumá toliko, zda byly splněny podmínky pro její uložení, zda správní orgán srozumitelně odůvodnil výši zvolenou ze zákonného rozmezí a zda dbal mezí správního uvážení stanovených mu zákonem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 4 As 47/2004-87).
106. Z konstantní rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu v tomto směru konkrétněji plyne, že ukládání trestu je založeno na dvou základních principech – principu zákonnosti trestu a individualizace trestu. Uložení pokuty v mezích zákonných podmínek je součástí posouzení zákonnosti přezkoumávaného správního rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Správní orgán se při ukládání trestu (tj. v tomto případě pokuty) musí výslovně zabývat všemi kritérii, která zákon stanovuje. V případě, že některé z kritérií stanovených

zákonem není pro posouzení věci relevantní, má správní orgán povinnost se s takovým kritériem alespoň stručně vypořádat a odůvodnit jeho nepodstatnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 8 As 17/2006-78). Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační [srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02, č. 105/2002 Sb. ÚS, č. 405/2002 Sb., nebo ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 38/02, č. 36/2004 Sb. ÚS, č. 299/2004 Sb.]. Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce.

107. Soudní řád správní ovšem i za situace, kdy správní orgán zákonné meze nepřekročil a výši pokuty řádně zdůvodnil, dává soudu zvláštní oprávnění moderovat výši pokuty (§ 78 odst. 2 s. ř. s.). V rámci moderačního práva soud zkoumá, zda nedošlo k excesu při individualizaci trestu, tedy zda a jak bylo přihlédnuto ke všem specifikům konkrétního případu a zda byl v rámci zákonné trestní sankce vybrán pro pachatele takový druh trestu a v té výměře, která splní účel trestu a není zjevně nepřiměřená. Mezi hlediska individualizace trestu v dané věci patří zejména závažnost správního deliktu, význam chráněného zájmu, který byl správním deliktem dotčen, způsob spáchání správního deliktu, jeho následky a okolnosti, za nichž byl spáchán. Při posuzování konkrétní závažnosti správního deliktu není hlavním kritériem skutková podstata deliktu, nýbrž především intenzita skutkových okolností, s jakou došlo k porušení či ohrožení právem chráněných hodnot a zájmů v konkrétním případě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 71/2010-97, č. 2209/2011 Sb. NSS). Soudní řád správní tedy umožňuje správnímu soudu zohlednit hledisko přiměřenosti jen v rámci posuzování individualizace trestu, tj. v situaci, kdy je správní soud podle § 78 odst. 2 s. ř. s. na návrh žalobce nadán pravomocí nahradit správní uvážení a výši uložené sankce moderovat a zároveň je správním orgánem uložená sankce zjevně nepřiměřená. Ani v takovém případě však pro zásah do správního uvážení soudem nepostačí běžná nepřiměřenost, ale je nutné, aby nepřiměřenost dosáhla kvalitativně vyšší míry a byla zjevná (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36).
108. Soud při posuzování přiměřenosti žalobci uložené pokuty vyšel ze shora popsanych judikатурních východisek a podrobněji se zabýval výší žalobci uložené pokuty, a to zejména s ohledem na povahu a závažnost přestupků. Shledal, že okolnostmi týkajícími se stanovení druhu a výše sankce se v souladu s kritérii stanovenými zákonem o odpovědnosti za přestupky podrobně a komplexně zabývá jak prvostupňové rozhodnutí (strana 8 až 10), tak i žalovaný v napadeném rozhodnutí (strana 7 až 11).
109. Správní uvážení, tj. hodnocení rozhodných skutečností správním orgánem I. stupně, doplněné žalovaným, není dle názoru soudu zatíženo vadami, pro které by napadené rozhodnutí nemohlo v soudním přezkumu obstát.
110. Pokud jde konkrétně o námitky implikující porušení zásady legitimního očekávání a materiální rovnosti, je třeba předně poukázat na to, že podle ustálené judikatury

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Nejvyššího správního soudu správní praxe sama o sobě nepředstavuje právní rámec pro ukládání pokut (kritérium pro ukládání trestu), ale slouží jako referenční hledisko ve vztahu k dodržování zásad rovného zacházení a zákazu libovůle – její význam tak spočívá v tom, že představuje významné vodítko bránící neodůvodněným excesům při správním trestání, nikoli překážku pro jakékoli změny a rozdíly stanovování výše pokut v jednotlivých případech (srov. rozsudky ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541, č. 2119/2010 Sb. NSS, ze dne 4. 7. 2012, č. j. 6 Ads 129/2011-119, ze dne 30. 10. 2014, č. j. 10 As 155/2014-33 či ze dne 15. 7. 2016, č. j. 9 As 60/2016-156).

111. Soud rovněž připomíná, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel.
112. Omezil-li se tedy žalobce v podané žalobě v tomto směru kromě obecného poukazu na zásadu materiální rovnosti na poznámku, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda žalovaný poměřoval případ žalobce se skutkově shodnými jinými případy, a fakticky tak brojil proti tomu, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neoznačil a nespecifikoval jiné případy, které při zvažování výše pokuty v nyní posuzované věci zohlednil, nemohl mu soud přisvědčit. Žalovaný se nezabýval srovnáním výše uložené pokuty s jinými obdobnými případy, jelikož na toto v podaném odvolání žalobce nikterak nepoukazoval. Žalovaný naopak na straně 8 a 9 napadeného rozhodnutí uvedl rozsah výše pokut ukládaným dopravcům provozujícím taxislužbu prostřednictvím aplikace Uber, přičemž dospěl k závěru, že žalobci uložená pokuta nemá pro žalobce likvidační charakter.
113. Žalobce se mylí, pokud implikuje, že napadené rozhodnutí je nezdůvodněné, nepřezkoumatelné a je postaveno na libovůli žalovaného, pokud v něm žalovaný své závěry o výši sankce nedoplňuje o specifikaci jiných skutkově shodných případů např. prostřednictvím uvedení spisových značek konkrétních řízení. Žalovaný nebyl v souladu s popsányými judikatorními východisky povinen takové údaje do odůvodnění napadeného rozhodnutí zahrnout. Žalobce staví svou námitku čistě spekulativně, jestliže podotýká, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda žalovaný poměřoval případ žalobce s jinými skutkově obdobnými případy, přičemž sám však nepoukazuje na žádný jiný konkrétní případ, v němž by byla dopravci správními orgány uložena za totožná jednání spáchaná v obdobné době pokuta významně nižší.
114. Soudu proto se zřetelem ke shora popsanému významu dispoziční zásady nezbylo než v obdobně obecné rovině uzavřít, že napadené rozhodnutí netrpí žalobcem namítanými vadami. Soud ze správního spisu ani z jiného podkladu nezjistil žádnou okolnost, která by svědčila o tom, že správní orgány v nyní řešeném případě postupovaly v neprospěch žalobce odchýlně od své správní praxe v jiných obdobných případech. Uvedenému okruhu námitek tedy soud nemohl přisvědčit. Žalobce nepředestřel žádné konkrétní informace o skutečně srovnatelných případech rozhodovaných žalovaným, z nichž by bylo možné v projednávané věci usuzovat na exces z dosavadní správní praxe. K tomu soud podotýká, že existence ustálené správní praxe je skutkovou otázkou, kterou je potřeba před správními soudy dokazovat (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2016-132, č. 1915/2009 Sb. NSS, bod 80) a která klade „větší nároky na argumentaci procesních stran, které musí snést soudu příslušná skutková tvrzení“ a tato tvrzení

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

samozřejmě také prokázat (Kühn, Z., Správní praxe v českém právu. In Bulletin, Komora daňových poradců, roč. 2015, č. 2, str. 28). V tomto směru tížilo důkazní břemeno žalobce. Jak bylo uvedeno výše, žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí s odvolacími námitkami poukazujícími na jiné relevantní rozhodnutí správních orgánů vypořádal. Soud za této situace nepovažoval za potřebné vyhovět důkaznímu návrhu žalobce, který požadoval provedení důkazu „rozhodnutí[m]i Žalovaného za obdobné skutky ve stejném období“, resp. „rozhodnutí[m]i Žalovaného za obdobné skutky v průběhu let 2017–2018, s tím, že tato rozhodnutí má předložit žalovaný. Jak bylo uvedeno výše, námitka žalobce byla v daném ohledu obecná a spekulativní. Bylo na žalobci, aby svou námitku konkretizoval a precizněji označil své důkazní návrhy k takovým svým žalobním tvrzením. Soud nadto plně sdílí přesvědčení žalovaného, že právnímu zástupci žalobce, který dlouhodobě a opakovaně vystupuje jako právní zástupce dopravců poskytujících služby prostřednictvím aplikace Uber (což je soudu známo z jeho úřední činnosti), jsou jiné případy, v nichž správní orgány posuzovaly shodné či obdobné skutkové okolnosti, nepochybně známy.

115. Žalobce dále namítal, že odkazy správních orgánů na některá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu při odůvodňování výše pokuty jsou nepřiléhavé. Uvedl, že „nelze paušalizovat a uvádět, že v nějaké kauze Nejvyšší správní soud dovodil, že výše sankce 50.000 Kč by nemohla ovlivnit osobní či majetkové poměry dopravce v taxislužbě, či při odkazu na jiný rozsudek či rozsudky Nejvyššího správního soudu, kdy Nejvyšší správní soud konstatoval, že pokuta ve výši 70.000 Kč, resp. 100.000 Kč nemůže mít likvidační povahu.“ Podle žalobce se správním orgánem uváděná rozhodnutí vůbec netýkala skutku žalobci vytýkaného, a není tak možné paušalizovat úvahy o výši pokut jen z toho, že se jedná případně o přestupky v oblasti taxislužby.
116. Ani v případě této námítky se soud se žalobcem neztotožnil. Správní orgány žalobcem zpochybňovaným způsobem argumentačně podpořily své závěry týkající se úvahy o případném likvidačním charakteru pokuty ukládané žalobci. Uvedená rozhodnutí správních soudů se přitom týkala skutků, které byly spáchány při provozování taxislužby, tedy v rámci skutkově podobného jednání. Z ničeho tedy nevyplývá, že by správní orgány ve svých úvahách stran likvidačního charakteru výše pokuty nepřipustně paušalizovaly a na posuzované okolnosti žalobce nemístně aplikovaly závěry, které na ně *prima facie* nedopadají.
117. Soud dále přistoupil k posouzení námitek, jimiž žalobce poukazoval na to, že mu byla uložena likvidační sankce.
118. V tomto směru soud připomíná, že správní orgán ukládající pokutu za přestupek je povinen přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. Při zjišťování osobních a majetkových poměrů má správní orgán vycházet z informací, které vyplynuly v průběhu řízení, či které byly poskytnuty samotným účastníkem řízení. Pokud se správnímu orgánu takových podkladů nedostává, výši pokuty stanoví úvahou.
119. V žalobcem připomínaném usnesení ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133 rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že „likvidační pokutou přitom rozšířený senát rozumí sankci, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té

míry, že je způsobilá mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží. (...) V rámci úvah o odpovídající intenzitě sankce by tedy měl správní orgán přihlédnout v nezbytném rozsahu také k osobním a majetkovým poměrům pachatele, a to v případech, kdy takový požadavek vyplývá ze zákona nebo, jak již bylo řečeno, z ústavního pořádku. Správní orgán se tedy nebude muset při ukládání pokuty za jiné správní delikty, u nichž zákon neupravuje zvláštní kritérium v podobě osobních a majetkových poměrů pachatele, zabývat podrobným zjišťováním těchto poměrů tam, kde bude s ohledem na výši do úvahy přicházející pokuty a na základní poznatky o osobě pachatele, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení, zřejmé, že nehrozí existenční ohrožení pachatele či jeho podnikání. Naopak tam, kde si závažnost spáchaného deliktu či další relevantní okolnosti vyžádají v rámci rozmezí, které zákon pro daný delikt předpokládá, takovou intenzitu sankce, že nebude možné riziko likvidačního působení pokuty na osobu pachatele bez dalšího vyloučit, bude nutné, aby se správní orgán zjišťováním osobních a majetkových poměrů pachatele důkladněji zabýval a přihlédl k nim do té míry, aby výsledná pokuta byla sice citelným zásahem do jeho majetkové sféry, nikoli však zásahem vzhledem ke svému účelu nepřiměřeným, který má likvidační účinky. Správní orgán by měl přitom hodnotit osobní a majetkové poměry pachatele správního deliktu ke dni svého rozhodování, nikoliv k okamžiku spáchání deliktu.“

120. V rozsudku ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016-39 pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že „při zjišťování osobních a majetkových poměrů má správní orgán vycházet z informací, které vyplynuly v průběhu řízení, či které byly poskytnuty samotným účastníkem řízení. Pokud se správnímu orgánu takových podkladů nedostává, výši pokuty stanoví odhadem“.
121. Z těchto závěrů dle přesvědčení soudu zcela jednoznačně vyplývá, že správní orgány nejsou povinny při ukládání pokuty za přestupky, u nichž zákon neupravuje zvláštní kritérium v podobě osobních a majetkových poměrů pachatele (jako je tomu v posuzované věci), zabývat se podrobným zjišťováním těchto poměrů tam, kde bude s ohledem na výši do úvahy přicházející pokuty a na základní poznatky o osobě pachatele, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení, zřejmé, že nehrozí existenční ohrožení pachatele či jeho podnikání. Závěry obsažené ve shora citovaném usnesení Nejvyššího správního soudu doposud nebyly překonány a správní soudy z nich vychází i ve své recentní rozhodovací praxi (z poslední doby viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2021, č. j. 4 As 238/2020-46, či ze dne 23. 2. 2021, č. j. 5 As 79/2019-42).
122. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že žalobce ve správním řízení netvrdil žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možné dovodit, že by pro něj mohla být uložena pokuta likvidační. Byl-li přesvědčen, že správní orgán I. stupně uložil pokutu v likvidační výši, bylo na něm, aby při podání odvolání konkrétně uvedl, z jakých důvodů se domnívá, že je pro něj výše uložené pokuty likvidační a aby tato svá tvrzení doložil. Žalobce však v tomto ohledu žádné konkrétní skutečnosti o svých majetkových či finančních poměrech v průběhu správního řízení před vydáním prvostupňového rozhodnutí ani v průběhu odvolacího řízení neuvedl, přestože byl v oznámení o zahájení řízení výslovně k jejich doložení vyzván a poučen o důsledcích případné procesní pasivity. Za tohoto stavu nelze správními orgány obou stupňů vytýkat, že k osobním a majetkovým poměrům žalobce nepřihlédly, ani v této souvislosti jinak zpochybňovat jejich postup a přijaté závěry. Jak

vyplývá ze shora uvedeného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, které obsáhle pojednává o přihlížení k osobním a majetkovým poměrům pachatele přestupku či jiného správního deliktu, předpokládá se určitá součinnost pachatele k případnému zjištění jeho osobních a majetkových poměrů [cit. „*bude tedy záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost (...)*“].

123. Namítá-li tedy žalobce, že žalovaný nezkoumal, zda uložená pokuta by mohla být likvidační, soud poukazuje na závěry uvedené na straně 8 až 9 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012 č.j. 3 As 25/2011-68 a ze dne 3. 6. 2015 č.j. 6 As 266/2014-41 dovodil, že pokuta uložená ve výši 67 000 Kč, tj. ve výši, která mírně překračuje dvojnásobek průměrné hrubé mzdy v období přepravy, nemohla mít pro žalobce likvidační charakter.
124. Nic přitom nenasvědčuje tomu, že by snad uložená pokuta byla nepřiměřená či likvidační, naopak předmětná výše pokuty sledovala naplnění jejího sankčního i preventivního účelu. Indikátorem likvidačního charakteru přitom v tomto směru nemůže být ani žalobcem akcentovaná výše průměrného výdělku v relevantním odvětví, neboť ta sama o sobě o konkrétních majetkových poměrech žalobce nic relevantního nevypovídá. Úhrada pokuty žalobce jistě zasáhla, to však souvisí se samotnou podstatou trestu. Je totiž nutné brát v úvahu to, že správní sankce musí plnit nejen funkci preventivní, ale rovněž i represivní, což znamená, že uloženou sankci musí pachatel správního deliktu pociťovat jako nezanedbatelnou újmu, v tomto případě jako negativní zásah do své majetkové sféry. Soud pro úplnost podotýká, že dokonce ani případná nízká ziskovost či přímo ztrátovost žalobce (kterou však žalobce v nyní posuzované věci ani relevantně netvrdil, natož aby ji jakkoli dokazoval) by bez dalšího neopravňovala správní orgán k neuložení pokuty či uložení pokuty v minimální výši, neboť tím by došlo k úplnému popření smyslu správního trestání (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2020, č. j. 5 As 47/2019-36). Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 8. 2014, č. j. 10 Ads 140/2014-58, „[v] případě ukládání sankce a posuzování jejího likvidačního charakteru na obchodní společnost (zde podnikající fyzickou osobu) nelze vycházet pouze a jen ze samotného zisku, nýbrž též z dalších skutečností, jako je např. obrát společnosti a její obchodní aktivita, které pomáhají vytvořit si bližší představu o ekonomické síle subjektu“ (obdobně srov. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 6. 2015, č. j. 4 As 53/2015-26).
125. Nadto žalovaný v napadeném rozhodnutí správně upozornil žalobce na to, že může požádat – za předpokladu řádného odůvodnění a doložení důvodů – příslušný orgán o rozložení splatnosti pokuty do splátek. Na plauzibilitě tohoto konstatování nic nemění žalobcem připomínaná skutečnost, že takové žádosti nemusí být v konkrétním případě vyhověno.
126. Soud uzavírá, že správní orgány nikterak nevybočily z mezí vytyčených usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133 a na něj navazující rozhodovací praxí, jež přetrvávající relevanci závěrů vyslovených v tomto usnesení potvrzuje.
127. Soud nepřisvědčil ani poslední dílčí námitce, kterou žalobce brojil proti tomu, že správní orgány nezohlednily při stanovení výše sankce nepřiměřenou délku řízení. Nejvyšší

správní soud v tomto směru v minulosti potvrdil, že ani nepřiměřená délka řízení sama o sobě nezakládá povinnost správního orgánu zmírnit z tohoto důvodu ukládanou sankci. Lze poukázat např. na závěry vyslovené v rozsudku ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019-28, v nichž se Nejvyšší správní soud s podstatou totožné žalobní argumentace komplexně vypořádal: „*Nejvyšší správní soud se s hodnocením krajského soudu ztotožňuje a dále doplňuje, že přestupkové řízení je skutečně z pohledu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) řízením o trestním obvinění, nicméně z judikatury ESLP neplyne výslovný požadavek, aby smluvní státy v trestních řízeních „kompenzovaly“ nepřiměřenou délku řízení zmírněním trestu nebo dokonce zastavením řízení. „Ačkoliv tato možnost v některých státech existuje (Švýcarsko, Nizozemsko, Belgie, Lucembursko, Německo nebo Norsko), Soud z článku 6 Úmluvy nikdy nevyvodil právo jednotlivce na zmírnění trestu nebo zastavení řízení. Z judikatury ESLP, ani jeho předchůdce Komise, tudíž pro státy nikterak nevyplyvá povinnost tuto alternativu zvolit. Stát může zvolit tento způsob kompenzace dobrovolně, zásadně se tím však nezabývá případné odpovědnosti za porušení článku 6 Úmluvy.“ (srov. Pospíšil, I., Popovičová, L. Excesivní délka trestního řízení jako důvod pro jeho zastavení: prezidentská fikce a soudní realita. Státní zastupitelství, roč. 2013, č. 2, str. 10 – 17, a tam citovanou judikaturu). S ohledem na to, že tato forma „kompenzace“ neplyne přímo z práva na přiměřenou délku řízení, Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že tato forma „kompenzace“ porušení práva na přiměřenou délku řízení by musela být založena přímo na rozhodnutí zákonodárce, což učinil výslovně toliko pro ukládání trestů v trestním řízení“.* Soud se s těmito závěry plně ztotožňuje a neshledává důvod se od nich v nyní posuzované věci odchýlovat ani s ohledem na judikaturu Ústavního soudu, na kterou žalobce odkazoval, neboť z té povinnosti správního orgánu či správního soudu hodnotit délku řízení ve vztahu k uložené sankci vůbec nevyplyvá.

128. Žalobci lze obecně přisvědčit v tom, že správní řád v § 71 odst. 3 stanovuje lhůty pro vydání rozhodnutí. Jedná se ale o lhůty pořádkové, jejichž nedodržení nemá vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé a nedotýká se hmotných práv účastníka řízení. Ze stejného důvodu překročení těchto lhůt *a priori* nemůže vést ke zmírnění sankce, která je pachateli ukládána s ohledem na okolnosti a závažnost dané věci. Pro úplnost soud uvádí, že se v nyní projednávané věci ani nejedná o výrazně nepřiměřenou délku řízení, neboť se žalobce vytýkaného jednání dopustil dne 27. 10. 2017, dne 31. 10. 2017 žalobce uplatnil námitky proti protokolu o kontrole, řízení bylo zahájeno dne 25. 4. 2018, prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 6. 6. 2018 a napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 6. 6. 2019, přičemž téhož dne nabylo právní moci.
129. Soud k tomu dodává, že paralelu s trestním řízením nelze v případě správních (přestupkových) řízení shledat i s ohledem na skutečnost, že soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pravomocná správní rozhodnutí, a tudíž se v řízení před soudem nemůže jednat o „pokračování“ přestupkového řízení, neboť to již bylo pravomocně ukončeno. Nejde tedy o jedno řízení, jehož celková délka by se měla promítnout do úvahy soudu o možné moderaci uloženého trestu. Soud proto ani v této části neshledal žalobní námitku důvodnou.
130. S ohledem na shora uvedené soud posoudil také návrh žalobce, aby sám přistoupil k moderaci výše pokuty. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. může soud upustit od potrestání nebo uložený trest za správní delikt snížit, pakliže byl uložen trest zjevně nepřiměřený. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23, smyslem moderace není hledání ideální výše sankce, ale její korekce v případech, kdy

zjevně neodpovídá obecným představám o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. Z tohoto důvodu v případě relativně nízkých sankcí bude moderace ze strany správního soudu málo častá. Stejně tak z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36 vyplývá, že soud koriguje jen natolik závažnou nepřiměřenost uložené sankce, která má kvalitu nezákonnosti. Soud o využití moderačního práva uvážil po provedeném přezkumu na podkladě shora popsaných skutkových zjištění a právního posouzení správními orgány obou stupňů, jejichž závěry považuje za vyčerpávající a souladné se zákonem. Jak již bylo uvedeno výše, žalobci byla uložena pokuta ve výši 67 000 Kč, která nijak nevybočuje z mezí stanovených zákonem, je přiměřená okolnostem případu a je způsobilá splnit svůj účel. Nejedná se o sankci nepřiměřenou, tím méně zjevně nepřiměřenou, takže podmínky pro její snížení, či dokonce upuštění od jejího uložení nebyly splněny.

131. Soud pro úplnost podotýká, že ve světle závěrů vyplývajících z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, publ. pod č. 3528/2017 Sb. NSS, neopomněl posoudit okolnosti související se změnou zákona o silniční dopravě, k níž došlo po nabytí právní moci napadeného rozhodnutí. Soud si je vědom toho, že zákonem č. 115/2020 Sb., kterým se mění zákon č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č. 115/2020 Sb.“), došlo k liberalizaci právní úpravy taxislužby ve vztahu k využívání populárních mobilních aplikací, včetně aplikace Uber (v tomto směru soud pro stručnost odkazuje na obecnou i zvláštní část důvodové zprávy k zákonu č. 115/2020 Sb.). Současně však soud nemohl přehlédnout, že i po novele provedené zákonem č. 115/2020 Sb. se ve vztahu k poskytování (a zprostředkování) přepravy za použití aplikace Uber uplatní celá řada omezujících pravidel chování. Soud nepochybuje o tom, že takové skutky, za něž byl žalobce postihnut prvostupňovým a napadeným rozhodnutím, by bylo třeba považovat za protiprávní i podle nové právní úpravy. Ze správního spisu je totiž zjevné, že v posuzované věci nebyly naplněny mj. podmínky stanovené novou právní úpravou pro poskytování přepravy na základě objednávky provedené elektronickými prostředky jinou než hlasovou službou [jde nejen o nedodržení označení vozidla taxislužby evidenční nálepkou dle § 21 odst. 1 písm. a), ale především o všechny povinnosti uložené v § 21 odst. 6 zákona o silniční dopravě ve znění zákona č. 115/2020 Sb., včetně povinnosti sdělit před zahájením přepravy údaje o dopravci, který přepravu poskytne, kterými jsou jeho jméno, popřípadě jména, a příjmení, obchodní firma nebo název, adresa sídla a identifikační číslo, resp. údaje o řidiči taxislužby, který přepravu provede, kterými jsou jeho jméno, popřípadě jména, a příjmení]. Přestože novou právní úpravou došlo k nikoli nevýznamné liberalizaci v předmětné oblasti podnikání, nelze dospět k závěru, že by se v důsledku novelizace provedené zákonem č. 115/2020 Sb. stalo jednání žalobce jednáním, které je nyní v souladu s právem. Z uvedených důvodů proto soud nemohl přistoupit ke zrušení napadeného rozhodnutí ani ve světle závěrů vyplývajících z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. 3528/2017 Sb. NSS.
132. Soud se nezabýval námitkou, že žalovaný měl při ukládání pokuty zohlednit dosavadní nestálou rozhodovací praxi soudů, kterou bylo možno považovat za ustálenou teprve na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017 č.j. 9 As 291/2016-136, vydaného až poté, co se žalobce dopustil předmětného sankcionovaného jednání. Žalobce tuto námitku uplatnil teprve u ústního jednání, tedy po marném uplynutí zákonem stanovené lhůty, v níž lze žalobu rozšířit o další žalobní body (§ 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s.r.s.), přičemž k opožděné uplatněné žalobní námitce již nelze přihlížet. Pouze pro

úplnost soud dodává, že žalobci zjevně nic nebránilo v tom, aby takovou námitku uplatnil již v žalobě, jestliže obdobnou námitkou se (včas) bránil právě ve věci vedené Městským soudem v Praze pod sp. zn. 6 A 112/2019 a následně posouzené Nejvyšším správním soudem v jeho rozhodnutí ze dne 28. 5. 2021 č.j. 2 As 257/2020-37, na které žalobce v souvislosti s touto námitkou odkázal.

VI. Závěr a náklady řízení

133. Poté, co soud přezkoumal zákonnost napadeného rozhodnutí ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím, na něž v souladu s ustálenou judikaturou nahlížel jako na jeden celek, dospěl k závěru, že obě rozhodnutí byla vydána v souladu se zákonem, jsou dostatečně odůvodněná, určitá a srozumitelná. Žalobce se prokazatelně dopustil porušení zákona o silniční dopravě, za což mu byla uložena přiměřená pokuta, přičemž nebylo prokázáno, že by tato pokuta mohla mít pro žalobce likvidační charakter. Soud v řízení neshledal ani žádné procesní chyby, které v žalobě namítal žalobce, a neshledal tedy důvod pro zrušení napadeného a prvostupňového rozhodnutí.
134. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
135. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 10. února 2022

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu